

Helga Zepp-LaRouches hovedtale 16. april 2015 i New York: USA og Europe skal samarbejde med BRIKS for at bygge verdenslandbroen. Engelsk udskrift

The following is a transcript of Helga Zepp-LaRouche's remarks to an EIR diplomatic and business meeting in New York, Thursday, April 16th. A transcript of Deniston's presentation will be available soon.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Yes, hello. There is something very, very fantastic happening in the world right now, and those of you in America, who are only dependent on the mainstream media, may have absolutely no inkling of it, because the mainstream media are not reporting about the fact that a completely new economic system is emerging. And it is emerging with extremely rapid speed. And more than half of humanity is already participating in it.

BRICS leaders in Fortaleza, Brazil, July, 2014.

First slide. Now, the first system has been initiated by the leaders of the BRICS nations, at the Fortaleza summit in Brazil last July.

Next slide. And they proceeded very quickly to establish the New Silk Road and the Maritime Silk road, and a whole system

of relations with South America, with ASEAN countries, with African countries, and in the recent period, even with European countries. And this new model is basically establishing a completely new system of relations; it's what the Chinese President Xi Jinping often calls a "win-win" policy, or even a "win-win-win" policy, depending how many parties are participating in these projects. And it is based on the idea that, through the development of basic infrastructure, of scientific and technological cooperation, and an increase in connectivity among these nations, that this will lead to the mutual benefit of all participating countries.

China's 'New Silk Road' and 'Maritime Silk Road' Initiatives

Now, this annual summit of the Boao Forum on the island of Hainan—the Boao Forum is the Asian equivalent of what normally takes place in Davos in Switzerland, except that the difference is that in Davos, you have a lot of bankers and a lot of monetarists coming together, while this Boao Forum brought together many, many leaders, especially of Asia, who were all interested in real economic development, in infrastructure, and cooperation. And there, at this forum, President Xi Jinping announced what they are now calling the "One Belt, One Road," which is simply another word for the New Silk Road, or, as we called it, the Eurasian Land-Bridge in the past, and announced a global perspective for development.

This includes huge infrastructure programs, corridors; high-speed railway; waterways and ports. And this report was declared to be the official policy by the National Development and Reform Commission, as well as the Foreign Ministry and the Commerce Ministry of China.

As you can see here, this is a vast, vast network of corridors connecting China, Central Asia, Russia—all the way to Europe. Then another set of corridors from Central Asia, to West Asia,

into the Gulf, and the Mediterranean. Then the 21st Century Maritime Silk Road involves sea and land corridors from China, to Southeast Asia, to South Asia, to the Indian Ocean, and to the Pacific. Then other corridors go overland from China to Mongolia, to Russia. Another one to Bangladesh, China, India, and Myanmar.

So, what goes along with that is a whole new system, a really world new system, of banks and financial credit institutions, to finance these and other projects.

Now, people were quite astounded about the sea change which recently took place when the AIIB went into the final negotiations about who would be among the founding members, basically which concluded a couple of days ago. And lo and behold, the AIIB had 57 founding members. Now the United States government, misjudging the situation dramatically, put utmost pressure on their allies, and also developing countries, under those circumstances, not to be part of the AIIB. And despite this heavy pressure from the U.S., the first country in Europe to join was, of all places, Great Britain, the firm ally of the United States. And when Great Britain joined, you had a complete avalanche of countries going in the same direction, wanting to become founding members of the AIIB: Germany, France, Italy, Luxembourg, Switzerland, Austria, all the Scandinavian countries—and naturally, Australia, South Korea, New Zealand, and many other Asian countries.

China was very emphatic to point out the fact that, despite the fact that the AIIB obviously has been created as a supplement to the IMF and the World Bank, that China does *not* want to turn the AIIB into a geopolitical confrontation with the United States, and they have reiterated, both from the government and also leading Chinese publications many times, the offer that the United States and European countries should join the AIIB, the New Development Bank, and also the projects of the New Silk Road and the Maritime Silk Road. Because China

is developing a new model of international relationships, which is all-inclusive, which is overcoming and superseding the concept of geopolitics, which, after all, was the basis for two World Wars in the 20th century.

Now, the New Development Bank, which is also a similar bank, created by the BRICS in Fortaleza in Brazil last year—it was decided to found it—will be functioning this year in July, at the next BRICS summit, which will take place in Ufa in Russia. So, at that point, you will have basically two operational large infrastructure banks. But then you also have the New Silk Road development fund, which as \$40 billion; the AIIB and the New Development Bank have initial capital of \$100 billion each—but that is just the beginning, starting capital. The New Silk Road fund has \$40 billion; the New Maritime Silk Roads Fund, \$20 billion. But then also the countries of the South Asian region, the SAARC countries, are planning to build their own development bank. The Shanghai Cooperation Organization is building a new bank.

And then, these countries have jointly decided to create something which is called the Contingency Reserve Arrangement. Now this is a pool of currency reserves, of \$100 billion initially, which was obviously a response to the speculation which speculators such as George Soros conducted during the Asia crisis of 1997, where the currencies of Asian countries were speculated in one week, down by 80% by such people as George Soros, for example. And obviously, also, [a response] to the 2008 near-meltdown of the financial system in the Lehman Brothers crisis.

What these countries of the BRICS and related organization are now doing, is, they have created the Contingency Reserve Arrangement, to protect participating countries against speculative attacks, even new financial crises are to come—and they are shortly to come. It was also the reaction to the fact that the U.S. Congress absolutely refused to change the rules of the IMF and the World Bank, after the 2008 crisis.

Now, these parallel financial organizations were characterized by Mrs. Denise Leung, from the finance center of the World Resources Institute, this morning in the German government radio, Deutsche Welle. This woman said: "Development is absolutely not possible without the AIIB and the New Development Bank, because in Asia alone, there is a need for infrastructure investment, up to the year 2020, of \$8.2 trillion." Now, the entire investment of the World Bank, in 2014, is only \$24.2 billion, and of the Asian Development Bank, only \$21 billion. So, obviously, the AIIB, the New Development Bank, and all the other banks I named, have to fill this gap. And obviously, to have such independent financial institutions, will give the developing countries, also a much greater voice in determining their own economic policy in the advantage of their own population.

Now obviously the aim, explicitly and stated so by several BRICS leaders, is to use these banks to eradicate poverty from the surface of the plan in a very short period of time. And in Asia alone, you have presently over 700 million people who are still living below the poverty level. Now, Prime Minister Modi has made several absolutely exciting speeches, where he declared a national objective of India, to eradicate poverty from the Indian nation. Also, President Xi Jinping has proudly announced, repeatedly, that the Chinese economic miracle, which, nobody can deny, is one of the greatest miracles in terms of economics *ever* in the history of economies—because China was able to have an economic development in 30 years which most industrial nations in Europe, in the United States, and elsewhere, needed 100 or even 200 years to accomplish. And Xi Jinping has announced that that kind of development which has now transformed the poor population of the coastal regions, and the southern parts of China, to bring that into the inner regions, and into the Western parts of China, which are mostly desert, and therefore it's not so easy—but to use this Chinese economic miracle as the model for the New Silk Road for every country which participates in these projects,

to repeat exactly what China has accomplished.

Now, the *Neue Zürcher Zeitung*, which is the major Swiss financial daily, had this morning an article with the headline, "Gold Rush Mood Thanks to New Silk Road, Investors Are Rushing To Buy Stocks in Chinese State-Owned Enterprises. They Are Investing in the New Silk Road." Now, I have to say there is a certain amount of confusion in the editorial board of *Neue Zürcher Zeitung*, because they are looking at these developments with the spectacles of monetarism, but obviously, this is not what this is at all, because the AIIB, the New Development Bank, and the other institutions are *credit* institutions, and are not part of the casino economy of Wall Street, or City of London, or Frankfurt, for that matter. But they go very explicitly back to the principles of the First Secretary of the Treasury of the United States, Alexander Hamilton, who created the first National Bank, and with that, a credit-financing institution for the real economy. And that first National Bank, and that credit system, was the basis for the gigantic industrial revolution which occurred in the United States, and it was the policy to which good American presidents always returned, such as Lincoln, with the greenback policy; or Franklin D. Roosevelt, with the New Deal, and the Glass-Steagall separation, and the Reconstruction Finance Corporation, which happened to be not only the motor for the United States to overcome the depression in the '30s, but it was also, in the form of the Kreditanstalt für Wiederaufbau, the basis for the German economic miracle, in the post-war reconstruction of Germany.

As Dennis already mentioned, this was also the basis of the proposal by Lyndon LaRouche to create an International Development Bank, which he made in 1975, and for which this organization has campaigned practically in all the years since, and we have now the development that this idea, to have a development bank, which is only there to finance development, is coming into reality. The Casino's About to

Blow

Now this is extremely urgent, because the transAtlantic region is based on a completely different idea, namely the profit-maximization of the casino, and that is totally bankrupt, and it is about to go bust.

The recently published Beige Book of the Federal Reserve, which is estimated to reflect the complete denial of reality by European economists, in fact pretends that there is an upswing in the United States, but what it shows, the real figures show—and these figures are still manipulated—that you have a collapse of the real economy in the United States. The New York Fed's Manufacturing Index just went down by 1.19 points, to only 6.9 points. The industrial index went down by 2.4 points, to 6.8 points. The employment index collapsed from 18.6 to 9.6%. So, even by the fraudulent statistics of the Fed, the real economy is shrinking.

But the real crisis is naturally that the too-big-to-fail banks have a derivative exposure which is today 40 to 80% larger than it was in 2008, at the point of the collapse of Lehman Brothers. And this system could detonate at any moment. For example, if the Fed would go to increase the interest rate just a tiny amount, that derivative bubble would, almost certainly, explode. And if the European Union continues their hard line against Greece, a policy which is supported also by German Finance Minister Schäuble, and drives Greece out of the Eurozone, which is now on its way—for example, Standard & Poor's just downgraded Greece from the B level (creditworthiness), a B-, to level CCC+, which is already junk bond level.

Now, therefore, in reality, we are looking at the upcoming explosion of the financial system of the transAtlantic sector, and these new banks are actually the lifeboat for a sinking *Titanic*.

The problem of the trans-Atlantic sector could be solved very easily, if the United States would go back to the Glass-Steagall separation of the banks laws, which was introduced by Franklin D. Roosevelt in 1933, and repealed only in 1999, and that, by the way, makes the presidential campaign of the pre-presidential candidate Martin O'Malley *the most important campaign*, because he has said that the first action he would take, if he were to be elected into the White House, would be the implementation of Glass-Steagall: Protect the commercial and separate the investment banks, and do not finance them anymore through quantitative easing, or through so-called rescue packages, and they would go bankrupt, if they would be forced to rely on their own system.

Now, it is therefore— and because there is a connection between the pending collapse of the Wall Street banks, the City of London banks, and other related banks—there is a relation to the increasing war danger, which we have discussed many times, but the Empire collapse is what is driven by the pending collapse of the banks, and the war danger in Ukraine and the Middle East comes from that. Therefore, it is a life or death question of civilization, that we get the United States, and the European nations, to join with the BRICS, to join with the New Silk Road, and join the win-win perspective, as a conscious war-avoidance policy. Because if all the countries of Europe, the United States, and the BRICS countries—to which, for example, Russia belongs—are working together in these large projects, then, and only then, can you overcome the reason for war.

Because war has always occurred as a result of geopolitics, and we have to get the United States off the idea of the Project of a New American Century doctrine, which was introduced by the neo-cons at the end of the '90s, which is the idea that they will not allow one nation, or a group of nations, to ever become stronger than the United States.

So, therefore, let's look at the reality of the situation. Not

only is the transAtlantic sector about to experience a bigger blowout of the system than in 2008; the most dramatic situation we have right now is in California, and in the entire Southwest of the United States, where you have a prolonged drought, and a huge water shortage.

On the 12th of March there was an op-ed in the *Los Angeles Times* by J. Famigletti, who's from the NASA Jet Propulsion Laboratory, and he said that California today has only water supplies for about one year left in its reservoirs. You can see here on this picture the drought emptying the reservoirs and also reducing the snowpack, which means there will be no water flowing into these reservoirs and other water systems. And what was the reaction of Governor Brown? About a week ago, he announced a mandatory cut of water usage of 25%, except for agriculture, *and* fracking. I mean, this completely insane method of production of shale gas and oil.

Now already over 500,000 acres remained unplanted in the last year, and it probably will be more than 1 million acres, which will not be used for agriculture this. Several towns in California are already out of water. And soon, you will see a migration of people out of the largest and most productive state in the United States.

So, when we recently, about a week ago, presented in the state legislature in Sacramento the revolutionary new concept of how to deal with this water crisis, which has been worked out by Ben Deniston and Lyndon LaRouche, with the science team he's working with, we have a very unusual shocking experience. Because when we presented this revolutionary proposal of Ben Deniston to Mr. O'Connor, who is the principal consultant to the State Senate Committee for Natural Resources and Water, and we went there with the expectation that they would be happy to find people concerned with solving the water crisis, the reaction—which was a complete hysterical denial that there is a water shortage [were water shortages before—ed.], cyclic development of weather patterns over thousands of years, that

the drought is not the result of anthropogenic dealings of mankind, he completely freaked out, and what Ben Deniston had proposed—he will elaborate this later on himself—that you can have a combination of measures, like desalinization of ocean water, with the help of nuclear energy, in the tradition of what Roosevelt did with the Tennessee Valley Authority, like managing and changing the Colorado River, and similar proposals... But also you could revive aspects of NAWAPA—that is bringing down the plentiful water from Alaska and Canada, along the Rocky Mountains, with a system of channels all the way to Mexico. Or, use the fact that 90% of all precipitation does not occur over land, but over oceans, and that you could use the ionization of moisture in the atmosphere, over the Pacific Ocean, to develop more water.

Now, recent studies focused very much on the high-energy galactic, cosmic rays in controlling the ionization of the lower atmosphere, and that seems to influence the cloud formation, and is also catalyzing the condensation of water vapor in the atmosphere. That method has already been tested and applied by several countries in the world. But it was very clear that this Mr. O'Connor had absolutely no interest to even listen to these proposals, and then, by reviewing what the problem was, we found—which we had already known before, but it came now in the context of the reduction of the water use in California—crystal clear what is the intention.

The same too-big-to-fail banks, which are about to blow, including the different members of the Bush family and the American multi-billionaire T. Boone Pickens, all of these people had invested in the last 5 to 10 years, enormous amounts of money into everything that has to do with water. Land, which is over aquifers; lakes, but also water pumps, chemicals to purify water, membranes, bottled water—just everything which has to do with water—and not only in the United States, but all over the world. So it is very clear that what they have been trying to do is to corner the water

market, in order to speculate on the scarcity of water, on rising prices, totally disregarding what would be the effect of depopulation, of destruction of agriculture, of increase of food prices—and actually killing people. And there's no question that this *is* a Nazi policy, because you see the same support of Nazi policies, in Ukraine. You see it in the absolutely anti-human policy of the Troika in Greece, destroying one-third of the Greek economy, and you see it, naturally, in the absolutely horrendous condition of the developing countries.

Now, the consequence which these people take into account, is the death of millions and millions of poor people. Please go to the next slide.

Major deserts on the planet today.

On this slide you see the world deserts, which actually grow from the Atlantic Coast of Africa, all the way through the Sahel Zone, the Sahara, the pan-Arab peninsula, the Middle East—all the way to China, and naturally in the Southwest of America. But there are two completely different approaches to how you deal with that.

You have the speculation on the scarcity of water, on the side of Wall Street and the City of London, and other speculators. But then if you contrast that with what China has been doing, China has [next slide] in the recent years developed the two largest water projects in the world. There is, on the one side, the Three Gorges dam, which changed the water of the Yangtze, and has turned this into the largest power-production facility in the world, producing 22.5 gigawatts per year, and naturally it has protected thousands of people from drowning every year, and established efficient flood control. And then, secondly, you have the South North Water Transfer Diversion Program, of which two of the three parts have already been completed.

Now, the Eastern Route of this project, which brings water from the very water-rich spring region of the Yangtze River, to Anhui and Shandong and Jiansu provinces, basically filling up, on the one side, the Yellow River, and using irrigation from there. And then, secondly, the Middle Route, which brings water to Beijing and Tianjin. These two routes are already bringing large amounts of water to the dry areas, while the Western Route is still in the phase of planning.

caption

But the China is not the only country which is taking this productive approach. At the recent meeting of the SAARC summit, Indian Prime Minister Modi presented a similar program for India. [next slide] It is the idea of linking the Chadar river, which flows in the Himalayas, and brings it north-south along the India-Nepal border, and brings waters of the Yamura River, which goes from west to the east, into the Ganga Valley. And all of this goes back to the Indira Gandhi National Water Development Authority, which she established in 1982, and this was the time when we were working with her, together, on a 40-year development perspective for India. And this was naturally not carried out, because of her assassination, but it was a gigantic project, which had the idea of having 30 rivers linked through channels, creating 3,000 storage structures, projects which would create 34 gigawatts of hydropower, which would have provided 35 million hectares for the agricultural use of land. It would transferred 175 billion cubic meters of water per year, and naturally, massively increase the food production, protect the population against floods and droughts.

Now Prime Minister Modi has revived all of this, and he has created a taskforce on interlinking of these rivers. He announced plans to convert 101 rivers into transport channels, which will cut the transport costs by 30%, and naturally

increase the capacity gigantically. With that together goes that several desalination plants in the coast of Tamil Nadu, and it also involves a plan to connect 14 rivers from the Himalayas to 16 other ones across the Indian peninsula, adding 35 million hectares of irrigated land, and 34,000 megawatts of electricity. That is three times as much as you need to provide electricity for New York City.

Obviously, there are many, many areas in the world which need that approach, taken by China and India, and which is lacking right now in California.

For example, the same approach must be taken for the Aral Sea, which has shrunk to only 5%. This is creating immense tensions between Tajikistan and Kyrgyzstan, who have access to several rivers first, before they flow onto Kazakhstan, Turkmenistan, and Uzbekistan, and naturally tensions exist between these countries.

The Transaqua Plan.

It must be taken to Lake Chad, which has shrunk to less than 10% of its previous levels, and for which we have proposed for a very long time, the Transaqua plan, which has been worked out by the Italian physicist Dr. Vicchi, which has the idea to take the abundant water, actually too much water, from the Congo River, and bring it up through a system of channels and canals into Lake Chad, which obviously would transform the life of millions of people, and obviously this is not an option, but a bitter necessity. Because right now, we hear every week, the horrendous reports about thousands of people trying to flee over the Mediterranean, from Africa, and naturally also from Syria and Iraq, and many hundreds of them are drowning every week. And the EU has nothing better than to chase these people back, and to try to prevent them from coming, which underlines once more, the complete moral bankruptcy of the EU.

Now, next slide, the World Land-Bridge. Therefore, this proposal, which we have produced over a year study, and we published at the end of last year. This is a 370 page study, which not only outlines all the future projects, the tunnels, bridges, corridors, which are needed to turn the present world situation into a coherent connected world Land-Bridge, it also has all the scientific, or a lot of the scientific, conceptions provided by the scientific method of Mr. LaRouche, of physical economy, of the need why an increase in the energy-flux-density in the production process, is the absolutely necessary way to go, and why only with these principles, can you provide food and livelihood for the increased population in the world, and the increase in the relative population density is the law of the universe. And all of that you will find in this report.

Now, if you look at the various projects, which I only want to identify here very, very briefly, it is a network of bridges, tunnels, and channels connecting the five continents of the world, actually turning it into a coherent world transport and infrastructure system, so that in a few years, you could travel, for example, from the southern tip of Latin America, or South America, by maglev train, all the way up through the Americas, through the Bering Strait, all the way to Cape of Good Hope in Africa, or to Indonesia, if you want to take a different route, and that would be faster than to go by ship presently.

Projects of this include, for example: The second Panama Canal, which started to be built in Nicaragua—this is here, number one on the map. This already started last December, with the help of China. It's a 278 kilometer canal. Then, number two is the building of the Bering Strait tunnel. Can you please now show the map from London to New York? This has been recently proposed by the head of Russian Railways, Vladimir Yakunin, which is to built a fast railway system from

London all the way to the Bering Strait, and then, from there, to New York. And that has been adopted as the official policy of Russia.

Now obviously what is lacking right now is the American commitment, but I think that that is what we are campaigning for, to be adopted.

Number 3 on this map is the tunnel connecting the Sakhalin Island with Russia, which is supposed to be a tunnel of 7.3 kilometers. Number 4, the Sakhalin-Hokkaido tunnel, or bridge, which will be 45 kilometers. Number 7 is the tunnel connecting the Bohai Bay, shortening the distance to 100 kilometers connecting two Chinese cities, Dalian and Yantai. Number 10 is the building of the Kra Canal, which is supposed to be an alternative to the Malacca Strait, which is completely overworked. Number 12 is the expansion of the Suez Canal, which is happening at a very fast speed, with the help of the new el-Sisi government in Egypt, which has completely transformed that country, and cause total excitement of the population.

Now, this is a part of the World Land-Bridge, which we have produced in 2012, when it became clear that the policy of the Troika transformed all of southern Europe—Greece, Italy, Spain, Portugal—into economic desert zones, reducing the real economy of Greece, for example, by one-third, causing two-thirds unemployment of the youth, increasing the death rate, increasing the suicide rate. The same picture for Italy and Spain and Portugal. And it was the idea to extend the New Silk Road/Eurasian Land-Bridge into Spain, into the Balkans, and then from there, build bridges and tunnels into Africa. And connect it with the extension of the New Silk Road into Africa.

Now, this is obviously all in the documents of the World Land-Bridge, and I can only advise you, you should acquire this

report, because this is the blueprint for the next decades of human civilization.

The Principles To Be Followed

Now, Xi Jinping announced at the Boao conference the principles of this new policy, which basically is the five principles of the Bandung Conference of the Non-Aligned Movement from 1955. It is in complete cohesion with the UN Charter. It is based on the respect of international law. It is the idea of non-interference, respect for the sovereignty of the other country, the respect for the difference in the social system of the other country, and to base the policy on the maximum development of the other – which happens to be also the principles of the Peace of Westphalia, and international law.

Xi Jinping made a speech on that occasion, where he said, “We have only one planet, and countries share that one world. To do well in Asia, and the world, we cannot do without each other. What China therefore needs most is a harmonious and stable domestic environment, and a peaceful and tranquil international environment. Turbulence and war run against the fundamental interest of the Chinese people. China has suffered from turbulence and war for more than a century, since modern times. and the Chinese people would never want to inflict the same tragedy on other countries, or peoples. History has taught us that no country that tried to achieve its goal with force ever succeeded.”

The proof of that, obviously, is the condition of Iraq, of Syria, of Libya, of Ukraine, and many other countries, in Africa for example.

What we have to accomplish, therefore, is to make an all-out effort to convince the United States, and the European nations, that they should join with the BRICS, and with the New Silk road policy.

Now, I believe that we have come to a point in human history, where either we bring the political and economic order in cohesion with the real laws of the universe, of the physical universe, or we are threatened to extinct ourselves in a nuclear annihilation. However, I think that in all great traditions, you have this idea about that the laws of the universe must be a guidance for our political order on the planet. You find that idea beautifully developed in the Confucian tradition, of 2500 years of Chinese history, the idea that politics must follow the Mandate of Heaven, that there must be a harmony of all nations based on the idea of Love, which is the Confucian notion of *ren*, and that each nation must fulfill its right place, and its right task in this alliance, which in the notion of *li*.

That same idea you find in Hinduism, that the cosmic order must be implemented on the planet, in the political order. You find it also in the Christian humanist tradition of European culture, of which, after all, America is a part. It's based on the idea that concordance in the macrocosm can only exist if all microcosms develop in an appropriate fashion and way, promoting the interest of the other as if it would be their own.

So, I think we have an unbelievable optimistic situation. It is full of dangers. We are threatened with World War III, very immediately, but the solution is there. I mean, if we get the United States to really become a republic again, as it was intended by the Founding Fathers, as it was established by Alexander Hamilton and the idea of a National Bank and a credit system; as it was promoted by John Quincy Adams, who had the idea that America must be a republic in an alliance of sovereign republics; as it was reconstituted by Abraham Lincoln; and naturally, by Franklin D. Roosevelt, and as it was echoed by John F. Kennedy. I think we have to revive that American tradition, and then I think Europe will follow, because, as you could see with the rush into the AIIB, and the

excitement about Modi, about China in general, in Europe, I think we could really turn the tide. And I want to ask all of you, to join in this effort.

RADIO SCHILLER 20. april 2015: Flytningekatastrofen er vores ansvar

Med formand Tom Gillesberg

Helga Zepp-LaRouches opfordring i New York til, at USA og Europa skal gå med i BRIKS, giver genlyd over hele verden

17. apr. 2015 – Ved et EIR-arrangement i New York City i går, udstedte Helga Zepp-LaRouche, stifter og forkvinde for Schiller Instituttet, en opfordring til, at USA og Europa allierer sig med BRIKS for udvikling på verdensplan. Hendes

budskab blev rapporteret i dag af *Xinhua* nyhedstjeneste og er blevet udsendt over hele verden. I dagens udgave af *China Daily* har *Xinhua*s artikel titlen: »Amerika og Europa får besked på at arbejde sammen med BRIKS«.

Xinhua-artiklen er blevet bragt i Indien af *Hindustan Times Syndicate* og *Asia Pacific Daily News India*; i Afrika af *Namibias Presseagentur (NAMPA)* og mange andre steder. Den cirkulerer på fransk. Den blev bragt på russisk i on-line-publikationen *Ftimes*, der har base i Kazan. Artiklen havde et fotografi fra et møde den 16. april i Washington, D.C. mellem officielle repræsentanter fra BRIKS, med titlen, »Finansministre fra BRIKS og Centralbankchefer mødes«.

Gårsdagens EIR-seminar på Manhattan med titlen »**BRIKS-processen skrider frem: Dannelsen af en ny, international orden for menneskeheden**«, sammenbragte repræsentanter fra erhverv og fagforeninger, universiteter i området og de skønne kunster, og fra 13 konsulater og missioner fra mange kontinenter. Foruden hovedtalen af Helga Zepp-LaRouche talte også Benjamin Deniston om videnskaben om at løse ferskvandskrisen i verden.

Teksten til *Xinhua*s artikel fra 17. april lyder i sin helhed:

Amerika og Europa fik besked på at arbejde sammen med BRIKS

Et fuldstændigt nyt økonomisk system, initieret af BRIKS, er ved at vokse frem med ekstrem høj fart, sagde en international tænketank torsdag og tilskyndede indtrængende USA og Europa til at skrotte geopolitik og arbejde sammen med dem.

»BRIKS-nationerne, nemlig Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, er gået sammen for at forfølge en politik med økonomisk udvikling, ikke alene for deres individuelle lande, men til gavn for folk i alle nationer«, sagde Schiller Instituttet, en tænketank, der har hovedkvarter i både

Tyskland og USA, i en rapport, der blev udgivet her på et seminar.

I modsætning til Trans-Pacific Partnership (TPP), som Obamaregeringen er fortalere for, og som ekskluderer Rusland og Kina, så er de BRIKS-relaterede initiativer, inklusive det kinesiske forslag om et Frihandelsområde for Asien og Stillehavsområdet, inkluderende, sagde tænketanken.

På seminaret talte Helga Zepp-LaRouche, tænketankens stifter, i meget rosende vendinger om BRIKS og sagde, at den markedsblok, der var ved at vokse frem, »har initieret et helt nyt, økonomisk system«, der i sin natur er et win-win-system.

Ved vidt og bredt at udbrede en rute for opbygning af den nye, økonomiske verdensorden arbejder BRIKS-nationerne hen imod reel, økonomisk udvikling, komplet med nye kreditinstitutioner og store, højteknologiske projekter for at hæve alle de deltagende landes velfærd, sagde stifteren.

Hun brugte også sin magt og indflydelse til støtte for andre initiativer, som Kina har foreslået, inklusive Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og oprettelsen af en Silkevejs-Udviklingsfond. Disse initiativer tilsigter at søge resultater, der er til gensidig gavn, og er ikke af geopolitisk natur, sagde hun.

I stedet vil de skabe et opsving i realøkonomien gennem at finansiere opbygning af infrastruktur, som er af særlig stor betydning i betragtning af, at den nuværende kasinoøkonomi skaber en masse bobler og øger svælget mellem de rige og fattige i hele verden, anså hun.

»Den amerikanske regering foretog et enormt fejlskøn og lagde pres på allierede og udviklingslande for under ingen omstændigheder at blive en del af AIIB«, sagde hun.

Tænketanken opfordrede USA og Europa til at forlade fortidens destruktive politik, der førte til de to Verdenskrige, og gå

med i det win-win-perspektiv, som BRIKS præsenterer. »Det er et spørgsmål om liv og død«, sagde Zepp-LaRouche.

Executive Intelligence Reviews 370 sider lange rapport med titlen »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen« blev i mellemtiden også præsenteret på seminaret, sponsoreret af *EIR*.

**POLITISK ORIENTERING den 11.
april 2015:**

**Verden efter Danmark gik med
i**

**Asiatisk Infrastruktur-
Investeringsbank**

Med formand Tom Gillesberg

**Helga Zepp-LaRouche:
Verden ved en skillevej: Win-**

win for alle – eller ind i 3. Verdenskrig med geopolitik?

... Lad os i stedet tage imod den udstrakte hånd, der ligger i Xi Jinpings og BRIKS-landenes tilbud om at samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej og det nye finanssystem, som for tiden hastigt er under udvikling – med AIIB ... og en hel række af andre finansinstitutioner, der alle principielt har den samme funktion, som Kreditanstalten for Genopbygning havde for virkeliggørelsen af det tyske, økonomiske mirakel efter Anden Verdenskrig –, så kan vi løse alle de problemer, der i øjeblikket synes uløselige.

11. april 2015 – Den beslutsomhed, hvormed 50 stater, på trods af USA's massive opposition, har bekendtgjort, at de ønsker at blive grundlæggende medlemmer af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som er initieret af Kina, demonstrerer, at det strategiske tidevand har nået det punkt, hvor det fundamentalt vender. Utallige internationale kommentarer refererer til, hvilken alvorlig fejltagelse det var af den amerikanske regering at gøre spørgsmålet om en regional bank til finansiering af infrastruktur til en strategisk magtkamp mellem Kina og USA – og så dernæst tabe kampen.

Stadigt flere kræfter i verden indser, at det kinesiske perspektiv med en såkaldt »Win-Win«-politik, altså et økonomisk samarbejde, der gavner alle deltagere, er langt mere attraktivt end den angloamerikanske politik med geopolitik, der har efterladt et grusomt spor af ødelæggelse i Sydvestasien, Nordafrika og Ukraine, og pga. hvilken tropper ved grænsen til Rusland nu står over for noget, der kan føre

til en krig mellem atommagter. Dertil kommer, at selve USA har et fortvivlende presserende behov for en anden politik. Store dele af Californien, Texas og andre stater vest for Mississippi er udsat for en tørke, der har stået på i årevis, og som har ødelagt nogle af de vigtigste landbrugsområder i USA. Den radikale, grønne, californiske guvernør Brown har netop beordret en 25 % 's nedskæring af vandforbruget for alle områder – undtagen landbrug og fracking (!) – uden at tage noget som helst perspektiv til overvindelse af manglen på vand i betragtning. Californien skulle angiveligt kun være egnet til et befolkningstal på 400.000, mener Brown – en bemærkning, der, i betragtning af, at der lever omkring 40 millioner mennesker i Californien, er en monstrøsitet og åbenbart tager en massiv affolkning med i købet.

Øjensynligt i forventning om en vandmangel, der længe har aftegnet sig, har Wall Streets store »TBTF«-banker og de internationale finanscentre – netop dem, der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå bankerot – såvel som også medlemmer af Bush-klanen og multimilliardæren T. Boone Pickens, i de seneste ti år opkøbt alt, der har med vand at gøre: Jord, hvorunder der findes grundvandsførende lag, søer, alle områder inden for vandbygningsteknik, rustfri rør, pumper, kemikalier til vandforbedring osv. – simpelt hen alt, man skal bruge for at generere profit i en privatiseret vandøkonomi. Allerede i 2011 lovede Citigroups cheføkonom, Willem Buiter: »Vandmarkedet bliver snart varmere end oliemarkedet. Vand som fabriksanlæg vil, efter min mening, snart blive den vigtigste kategori af fabriksanlæg på basis af fysiske varer, og vil langt overgå olie, kobber, landbrugsprodukter og ædelmetaller.«

En ny Enron-svindler aftegner sig tydeligt, hvor prisen på el nærmest blev firdoblet over en nat, og hvor en hel række af Enrons bagmænd måtte gå i fængsel pga. insiderhandel. Med alle midler presser vandspekulanterne på for, med en tørke, der forværres, snart at få lov til at handle med vand på Markedet

for Varefutures.

I betragtning af denne dramatiske situation vinder præsidentkandidat aspiranten O'Malleys kampagne, med sin bebudelse af, at han som sit vigtigste fokuspunkt har at bryde Wall Streets magt gennem at genindføre Glass/Steagall-loven for en bankopdeling, strategisk betydning. Bestyrelsesformændene for nogle TBTF-banker lod for omkring to uger siden førende medlemmer af det Demokratiske Parti true med, at de ville blive afskåret fra enhver finansiel støtte fra Wall Street – læs: at man ville købe det næste præsidentskab for det Republikanske Parti – ifald demokrater som senator Elizabeth Warren (O'Malley blev forsigtigvis ikke nævnt) ikke holdt op med sine angreb på Wall Street.

Det er endnu uvist, om det Demokratiske Parti vil blive splittet over dette spørgsmål: På den ene side opportunisterne fra det horisontale erhverv, der argumenterer med, at man i Amerika ikke kan vinde et valg uden Wall Streets penge, og på den anden side patriotiske demokrater som O'Malley, der har indset, at USA kun kan overleve, hvis Wall Streets kriminelle magt bliver brudt gennem Glass/Steagall-loven. Til denne gruppe hører også Robert Reich, tidligere arbejdsminister i Clinton-regeringen, og kongresmedlemmet Donna Edwards, der kæmper for den afgangende Baltimore-senator Mikulskys plads i Senatet, og som har erklæret, at hun ikke vil modtage nogen penge fra Wall Street. Hillary Clinton, der vil annoncere sit kandidatur på søndag, har derimod taget folk ind i sin kampagnestab, der er kendt for at tage store bidrag – altså penge fra Wall Street – hjem, som f.eks. John Podesta.

Konfronteret med den fundamentale krise, som USA befinder sig i, drejede det sig ikke blot om embedet som præsident, selv om O'Malley utvivlsomt er den hidtil eneste kvalificerede præsidentkandidat, erklærede Lyndon LaRouche med eftertryk og lancerede en omfattende kampagne for at placere præsidentskabet som helhed på en kvalitativt højere platform og for dette formål at vinde et team af videnskabelige

eksperter, der under et O'Malley-præsidentskab kan hjælpe med atter at gøre USA til en fungerende republik.

LaRouche understregede, at overvindelsen af ferskvandskrisen i det sydvestlige USA vil blive nøglespørgsmålet for dette nye præsidentskabs succes. LaRouche, der allerede for 40 år siden advarede om den ferskvandskrise, der allerede dengang aftegnede sig, og som påviste veje til løsning af krisen, har nu fastlagt en helt ny fremgangsmåde med et team af sine unge videnskabsfolk. Ben Deniston, der er en del af dette videnskabsteam, præsenterede et koncept, der er fuldstændig revolutionært i det aktuelle politiske klima i USA: I stedet for at affinde sig med, at den grønne ideologi og spekulanternes rovgriskhed affolker den nuværende mest folkerige stat i USA, må kimen til en videnskabelig løsning som forudsætning have, at der er tilstrækkeligt med vand på vores planet, men at dette vand ikke er til rådighed i en tilgængelig form; det vil sige, at det enten forekommer som saltholdigt havvand, er indeholdt i atmosfæren som fugt og regner ned over havene, eller flyder uproduktivt ud i havene (som smeltevand/afvanding fra floderne.)

Nye videnskabelige undersøgelser giver belæg for sammenhængen mellem vort Solsystems galaktiske cyklus over mange år og forandringer i vort vejrmønster, der i størrelsesorden overgår virkningerne af menneskeskabt aktivitet i en grad, der gør disse fuldstændigt negligerbare. Det afgørende spørgsmål er derimod, hvordan menneskeslægten bevidst kan udnytte de processer, der optræder i vor galakse og vort solsystem, såsom den kosmiske stråling og ionisering af fugten i atmosfæren, for at forandre vandcyklusserne på Jorden i en sådan grad, at de kan modvirke den tiltagende ørkendannelse.

Frem for alt har Kina, med to store vandstyringsprojekter, demonstreret menneskets evne til at overvinde oversvømmelser såvel som tørke. Projektet med de Tre Slugters Dæmning har allerede reddet tusinder fra at drukne og producerer årligt 98,8 mia. kWh (2014) elektricitet, og omdirigeringen af vandet

fra Yangtze-flodens kildeområde til Kinas tørre områder i nord og området omkring Beijing er en model for overvindelse af vandmangel i andre egne af verden.

Hvis Tyskland og de andre europæiske nationer forbliver i EU's spændetrøje og i slaveagtig, forudbestemt lydighed støtter Londons og Wall Streets geopolitisk motiverede politik imod Rusland og Kina, da kan man frygte, at opstillingen af våbensystemer og tropper på grænsen til Rusland, og Saudi Arabiens krig i Yemen, samt krige andre steder, der også promoveres af London og Washington, meget snart vil føre til udløsningen af en global, atomar udslettelse af menneskeheden.

Lad os i stedet tage imod den udstrakte hånd, der ligger i Xi Jinpings og BRIKS-landenes tilbud om at samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej og det nye finanssystem, som for tiden hastigt er under udvikling – med AIIB, den Nye Udviklingsbank (NDB) og en hel række af andre finansinstitutioner, der alle principielt har den samme funktion, som Kreditanstalten for Genopbygning havde for virkeliggørelsen af det tyske, økonomiske mirakel efter Anden Verdenskrig –, så kan vi løse alle de problemer, der i øjeblikket synes uløselige.

Det altafgørende spørgsmål er: Kan vi i tide frigøre os fra geopolitikkens oligarkisk-snæversynede tankegang, som den netop på klinisk måde er blevet repræsenteret af vasallerne Norbert Röttgen i Maybritt Illners Talkshow fra den nye »Sorte Kanal Vest«[1]? Og kan vi i tide placere os på det højere standpunkt, der repræsenterer én menneskehed, og som tilbydes af Kina og BRIKS-politikken? Det er netop dette, som tilbydes af den græske regering, når denne tilbyder at blive en bro mellem BRIKS og Europa.

Ironisk nok afhænger såvel USA's som Tysklands overlevelse af, at vi griber denne chance – også selv om hr. Schäuble, af kulturelle årsager, ikke kan forstå det.

[1] 'Den sorte Kanal' var en serie af politiske programmer, der blev sendt hver uge mellem 1960 og 1989 af Østtysk Tv. Hver af udsendelserne blev lavet over optagede uddrag fra nylige vesttyske Tv-programmer, der blev genredigeret til at indeholde en kommunistisk kommentar.

EIR:

Obamas krig mod Kinas AIIB er i realiteten forræderi mod USA

Det, Obama har gjort, udgør i realiteten forræderi mod USA, på to anklagepunkter. For det første, og vigtigst, har USA desperat brug for nydannelse af ferskvand og infrastruktur til vandstyring i en skala, der omfatter hele Stillehavsranden; dette er en eksistentiel nødvendighed for Amerika som nation.

Download (PDF, Unknown)

Hele Norden går med i AIIB og den Nye Silkevej

I sidste uge besluttede alle regeringerne i Norden at gå med i den potentielt største jobsatsning nogensinde – Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Silkevej. Den betydning, som denne beslutning har for, at landene nu kan nå deres mål for beskæftigelse og økonomisk udvikling, kan ikke overvurderes. Hvis regeringerne følger op på deres ansøgninger og bruger de muligheder, der åbnes op for gennem AIIB, så kan Nordens eksport af maskiner, andre varer og tjenesteydelser blive den motor, som sætter gang i økonomien, både i samarbejdslandene og på hjemmefronten – en Win-Win-kombination.

Følgende er en rapport fra Schiller Instituttets svenske søsterorganisation, LaRouche-bevægelsen i Sverige (EAP).

Vi har tilføjet vigtige links til vore danske artikler/brochurer, så man kan informere sig om Verdenslandbroen, BRIKS og AIIB.

Vi anbefaler desuden, at du kommer til Politisk Orientering på lørdag, 11. april, se opslag her på siden.

I sidste uge besluttede alle regeringerne i Norden at gå med i den potentielt største jobsatsning nogensinde – Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Silkevej. Den betydning, som denne beslutning har for, at landene nu kan nå deres mål for beskæftigelse og økonomisk udvikling, kan ikke

overvurderes. Hvis regeringerne følger op på deres ansøgninger og bruger de muligheder, der åbnes op for gennem AIIB, så kan Nordens eksport af maskiner, andre varer og tjenesteydelser blive den motor, som sætter gang i økonomien, både i samarbejdslandene og på hjemmefronten – en Win-Win-kombination. Det er derfor af største vigtighed, at kendskabet til AIIB og Kinas hensigter med AIIB bliver udbredt så hurtigt som muligt. Informer dig derfor, og se nedenstående links.

Sverige, Finland, Norge og Island besluttede sig, kort tid efter Danmark, til at ansøge om medlemskab i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) som grundlæggende medlemmer. Der var tale om, at isen blev brudt i sidste øjeblik, eftersom hele den vestlige verden i over et år havde stillet sig afvisende over for AIIB, som Kina og 20 andre asiatiske lande initierede. Det store omsving skete først den 17. marts i år, blot to uger inden sidste ansøgningsdag for lande, der ønskede at blive grundlæggende medlemmer i AIIB, da Storbritannien brød isen i Vesten og ansøgte, tæt fulgt af Frankrig, Tyskland, Italien, Schweiz og Luxembourg. Dernæst gik så Østrig, Sydkorea og Australien med, på trods af USA's fortsatte pres mod dem om at holde sig væk. I Norden brød Danmark isen den 27. marts, Sverige og Finland fulgte efter den 30. marts og den 31. marts, den sidste dag for ansøgning om at blive grundlæggende medlem, besluttede Norge og Island at indsende deres ansøgning. De enorme projekter, som vil blive startet op med AIIB, og de enorme summer, blev helt enkelt for store til, at disse vestlige lande kunne holde sig væk. Nu står USA med sin vasal Japan alene i sit forsøg på fortsat at dominere det globale finanssystem på sine vilkår.

AIIB blev foreslået af Kinas præsident Xi Jinping i oktober 2013 for at finansiere opbygningen af den Nye Silkevej gennem Asien til Europa, som indgår i Kinas store strategi »Et Bælte, en Vej«. Samtidigt lanceredes også »det 21. århundredes Maritime Silkevej« over havet syd om Asien. AIIB drejer sig derfor om al slags infrastruktur for udviklingen af disse

transportkorridorer og de omkringliggende områder. AIIB vil i begyndelsen få 100 milliarder dollar i grundkapital, hvoraf Kina tegner sig for 50 milliarder dollar. En beregning viser, at med en sådan grundkapital kan man udlåne 1.300 milliarder. Det rækker et pænt stykke hen ad vejen til det beregnede direkte investeringsbehov for infrastruktur og opbygning af civilisation omkring den Nye Silkevej på 10.000 milliarder dollar. AIIB vil kun komme til at finansiere halvdelen af hvert projekt, man engagerer sig i, så derfor kan man regne med, at projekterne bliver endnu større. Den anden halvdel vil blive finansieret af andre finansinstitutioner, som BRIKS' Nye Udviklingsbank, Shanghaiorganisationens infrastrukturfond og Asean-fonden, men også gamle, betydeligt mindre institutioner som Verdensbanken, Asiatisk Udviklingsbank, IMF og andre fonde på det almindelige kapitalmarked.

AIIB vil således ikke satse på nogle virtuelle investeringer, men vil derimod flytte tonsvis af bjergmateriale, jord, stål og cement, for at der skal blive veje, jernbaner, vand, energi, byer og telekommunikation i et bælte, der skal knytte Asiens forskellige dele sammen med hinanden, og med Europa, Afrika og Amerika. Det drejer sig om at sætte hundreder af millioner mennesker i produktiv beskæftigelse og bygge fattigdommen væk så hurtigt, der kan lade sig gøre. Isen er brudt for de lande i den Tredje Verden, der længe har kæmpet imod den nuværende, uretfærdige verdensorden.

Kina ser det som virkeliggørelsen af det, som landet har kæmpet for siden verdenskrigens sejr over fascismen og FN's grundlæggelse for 70 år siden, og den Alliancefri Bevægelses Bandung-konference for 60 år siden, som præsident Xi Jinping sagde på det store Boao-forum for Asien den 28. marts i år. Titlen på hans tale var 'Towards a Community of Common Destiny and a New Future for Asia' (Mod et samfund for vor fælles bestemmelse og en ny fremtid for Asien), og her beskrev han igen Kinas udgangspunkt for sin politik i dag. Præsident Xi sagde:

»Den kinesiske nation elsker fred og har, fra gammel tid, højagtet sådanne filosofier som »harmoni er det mest værdifulde«, »fred og harmoni bør herske« og »alle mennesker under himmelen er brødre«. Kina har lidt under uroligheder og krig i mere end et århundrede i moderne tid, og det kinesiske folk ville aldrig ønske at påføre andre lande eller folkeslag den samme tragedie ...

I 2013 fremlagde jeg, under mit besøg i Kasakhstan og Indonesien, initiativet for opbygningen af et økonomisk Silkevejsbælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej. Initiativet med »Bæltet og Vejen«, der imødekommer Kinas udviklingsmæssige behov og de udviklingsmæssige behov hos landene langs ruterne og i regionen som helhed, vil tjene de relevante parter fælles interesser og besvare vor tids krav om regionalt og globalt samarbejde.

Det vil blive et veritabelt kor, der omfatter alle lande langs ruterne, ikke en enegang kun for Kina.

Både »Bæltet og Vejen« og AIIB er åbne initiativer. Vi indbyder alle lande langs ruten og i Asien, såvel som også alle vore venner og partnere i hele verden, til at tage aktivt del i disse bestræbelser.«

Præsident Xi Jinpings tale om harmoni og samarbejde viser, hvordan Kinas gamle visdomslærer, Konfucius' idéer gennemsyrrer den nuværende, kinesiske politik og AIIB. Xi citerede Mencius, den store filosof i det gamle Kina, der sagde, »Ting fødtes til at være forskellige«. Xi fortsatte:

»Civilisationer er blot unikke, og ingen er den anden overlegen. Der må være mere udveksling og dialog mellem civilisationer og udviklingsmodeller, så hver af dem kan trække på den andens styrke, og alle kan trives og få fremgang gennem gensidig læring og fælles udvikling.«

Ved hjælp af denne visdomslære, der ligger dybt indlejret i den kinesiske kultur, mobiliserer Kina nu den næste fase af

økonomisk udvikling, der skal være drevet af innovation. Det indebærer, at Kina samler, og satser stort på at lægge sig i frontlinjen for, verdens videnskaber med de mest avancerede, økonomisk-tekniske projekter, som verden nogen sinde har set. Det hidtil mest storslåede er det kinesiske rumprogram, der indebærer anlæggelsen af baser og udvindingsanlæg på Månen for at udvinde helium-3, der skal bruges på Jorden til den langt mere effektive fusionskraft. Med dette program er, som Lyndon LaRouche siger, menneskeheden definitivt på vej til at begynde at leve op til Johannes Keplers udfordring med at placere sig i relation til hele Solsystemet.

Kinas økonomiske politik er, ligesom alle BRIKS-landenes, orienteret mod det, der behøves i fremtiden. Dette er den nye måde at tænke på inden for den nye, økonomiske politik, de er i færd med at skabe, i LaRouches ånd. Med sin satsning på universel videnskab er BRIKS-landene, med Kina i spidsen, i færd med at skabe en form for samarbejde mellem civilisationer, hvor tænkningen, kundskabsudbyttet og det sande menneskelige sættes i fokus.

I 25 år har LaRouche-bevægelsen i Sverige (EAP) og internationalt kæmpet for, at Sverige, Norden og hele verden satser på strategien for udvikling af den Nye Silkevej. I 40 år har Lyndon og Helga LaRouche samarbejdet med den Tredje Verden for denne politik, som nu omfattes af BRIKS-landene, og dermed en tredjedel af verdens befolkning. Gennem Sveriges ansøgning om medlemskab i AIIB har man *de facto* meldt sin interesse for den Nye Silkevejs storslåede, økonomiske udviklingspolitik. Det er uvist, om den svenske regering kender til dette, selv om det tydeligt fremgår af den AIIB-rapport, som er skrevet af myndigheden Tillväxtanalys under Näringsdepartementet.

Det er et stort skridt, at en række vestlige lande har set sig nødsaget til at orientere sig mod den Nye Silkevejsstrategi og mod de lande, som er kernen i BRIKS, et skridt, der er så stort, at de fleste i de vestlige lande, som er gået med,

endnu ikke ved, hvad det er, de er gået med i. Det går direkte imod de vesterlandske ny-kolonialistiske magtstrukturer, som hidtil ensidigt har dikteret det globale finanssystems betingelser. Hvis politikken gennemføres, kan det blive det definitive skridt bort fra den vestlige verdens krigspolitik, monetarisme, arbejdsløshed og nedskæringer.

Sverige og mange vestlige lande har dog signaleret, at de tænker tage deres syge virusser med ind i AIIB, for at den gamle, vestligt dominerede, økonomiske politik skal styre selv denne nye institution. Der vil blive en fortsat, stor strid om dette, og det er derfor nødvendigt at vide, hvorfor Kina tog initiativ til AIIB.

Se også:

Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche: [»Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«](#), med en udførlig gennemgang af de vigtigste storprojekter.

Trailer: [»Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«](#)

Nyhedsorientering februar 2015: [»Byg Verdenslandbroen for Verdensfred«](#)

Brochure: [»HVORFOR USA OG EUROPA MÅ GÅ MED I BRIKS: En ny, international orden for menneskeheden«](#)

EIR: [»BRIKS er det eneste alternativ til truslen om Tredje Verdenskrig«](#)

EIR: [»Mens europæerne tilslutter sig AIIB: Kina spørger Washington: Hvad venter I på?«](#)

Xi Jinpings hovedtale på Boao Forum: [»Mod et samfund for vor fælles bestemmelse og en ny fremtid for Asien«](#)

[LaRouchePAC, World Land Bridge, med interaktivt kort](#)

**RADIO SCHILLER den 7. april
2015:
Iran-aftalen må ikke
saboteres**

Med formand Tom Gillesberg

**Leder 7. april 2015:
Jordklodens fulde potentiale
for ferskvand er ved at blive
opdaget**

Magasinet *EIR* vil 15. april udgive en helt nummer, dedikeret et gennembrud i forståelse og genvinding af jordklodens virkelige vandforsyning, som denne skabes af sol-, galakse- og

biosfæreaktivitet. »Lad ikke Californien blive 'Brown'[1]: Vandet er der, udvikl det«, lyder titlen, og gennembruddet – som udtrykkes i rapporten den 27. marts af Ben Deniston fra LaRouchePAC Videnskabsteam – diskvalificerer pessimisme og anti-humane, tvungne nedskæringer i vandforbruget, konfronteret med tørken i de vestlige stater [i USA]. I stedet kræver den en mobilisering af videnskab og atomteknologi for at udvikle de virkelige forsyninger af vandtilførsel, og bruge dem. Denistons rapport lyder »Memo for den næste præsident: Nye perspektiver for ferskvandkrisen i det vestlige USA.«

Det blev uddybet i [webcastet »Nyt paradigme for menneskeheden«](#) den 1. april.

Dette giver os allerede ammunitionen til at mobilisere pro-progressive aktivister og eksperter over alt i USA til en kampagne for at udvikle vandforsyningerne – afsaltning af havvand med atomkraft, atmosfærisk ionisering og vejrmøderificering; vandstyringsprojekter på kontinental skala – og redde Californien og de vestlige stater.

EIR's grundlæggende redaktør, Lyndon LaRouche, bemærkede imidlertid i dag, at den nye *EIR*-specialrapport kan skabe et internationalt skift i principperne for vandforbrug – et skift, som især i Kina vil blive forstået og påskønnet. Kina har været førende inden for teknologi for vandstyring, udvikling af fissions- og fusionskraft, og videnskab om Solsystemet. Det har flyttet mere vand til produktive formål i løbet af to årtier, end USA gjorde i det 20. århundrede. Kinas Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) er blevet accepteret af 55 lande som den førende, internationale udviklingsbank for infrastruktur; hvis USA gik med nu [i AIIB], kunne nye, store projekter for vandinfrastruktur skabes, inklusive i Nordamerikas vestlige stater, hvor ørkendannelse er i tiltagende.

»Potentialitet for vandforsyning på planeten Jord er blevet revideret, i opadgående retning, gennem det, som Ben Deniston

har gjort med sit arbejde«, sagde LaRouche i dag. »Og det betyder, at hele ferskvandspolitikken for USA som nation er et spørgsmål, hvor alt, hvad man fortæller os fra officielt hold, er et eneste, stort bedrag ...

Det er nu vist, at Kepler-systemet har potentiale for vandforsyning til menneskeheden på Jorden, som aldrig tidligere rigtigt er blevet fastslået som reelle forslag. For at virkeliggøre dette større potentiale må vi nu i gang med at arbejde for at forstå implikationerne af det, Ben har gjort, og omsætte det til praksis.«

Dette kræver virkelig som en forudsætning, »den næste præsident«, og det kræves nu: Barack Obama forsøgte uden held at ødelægge AIIB, forsøger at provokere Rusland og Kina ind i krigskonfrontationer og har ikke foretaget sig andet end ivrigt at tilslutte sig Wall Street, siden krakket i 2008. Han må smides ud. Blandt dem, der befinder sig ude i marken, har kun guvernør Martin O'Malley indtil videre vist kvalifikationer og forpligtelsen til at bekæmpe Wall Street og genindføre Glass/Steagall.

Og en hvilken som helst kvalificeret kandidat vil, hvis han bliver præsident, få brug for et præsidentskab. Denne mobilisering har til formål at skabe et sådant præsidentskab. Det, der er nødvendigt som en betingelse, er skabelsen af et præsidentskab, ikke en »præsident, med sit følge«. Eftersom vi ganske bestemt ikke har en præsident, og for tiden ingen præsidentkandidat, der er kvalificeret til at imødegå de udfordringer, som denne krise stiller, må det være vores hensigt at sørge for, at der skabes et præsidentskab omkring en kandidat.

I denne forbindelse er O'Malley den eneste, vi har kendskab til, der er i besiddelse af kvalifikationer, der kan stå i spidsen for et nyt præsidentskab – ikke et politisk parti, men et præsidentskab, der adresserer spørgsmålene i forbindelse med en global krise i forsyning af ferskvand.

Dette må gøres sammen med Kina. Den idé, vi hidtil har haft om nationale regeringer i verden, må reformeres, for nu er Kina langt bedre kvalificeret end regeringerne i USA eller Europa til at håndtere spørgsmålene i denne krise.

Vi må derfor, med dette samarbejde for øje, skabe præsidentskabet under den Amerikanske Forfatnings betingelser for at håndtere truslen fra ferskvandskrisen, der i modsat fald ville føre til frygtelige ødelæggelser, både i USA og internationalt.

Løsningen eksisterer. Vi er kvalificeret til at opfylde den. Vores mission er at skabe et præsidentskab omkring denne løsning.

[1] Californiens guvernør Jerry Brown, hvis fantasi og problemløsningsforslag ikke rækker længere end til forslag om at 'spare på vandet', eksempelvis ved, at man begynder at tage brusebad sammen! (-red.)

Xi Jinpings hovedtale på Boao Forum: Mod et samfund for vor fælles bestemmelse og en ny fremtid for Asien

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi sikre, at alle lande respekterer hinanden og behandler hinanden som ligeværdige. Lande kan have forskellig størrelse, styrke eller udviklingsniveau, men de er alle ligeværdige

medlemmer af det internationale samfund, med ligeværdige rettigheder med hensyn til at deltage i regionale og internationale anliggender. Vi bør i fællesskab drøfte spørgsmål, der angår os alle, og sammen søge en løsning. At være et stort land betyder at bære et større ansvar for regional, og global, fred og udvikling, i modsætning til at søge et større monopol over regionale og globale anliggender.

29. mrs. 2015 – Følgende er uddrag af den hovedtale, som den kinesiske præsident Xi Jinping holdt den 28. marts på den årlige konference, Boao Forum for Asien. Hele talen kan læses på

http://news.xinhuanet.com/english/2015-03/29/c_134106145.htm.

»Der er visse historiske anledninger, der er tilbøjelige til at minde folk om, hvad der skete i fortiden og få folk til at reflektere over dem. I år markerer 70-året for afslutningen af den Anti-fascistiske Verdenskrig, sejren for det kinesiske folks Modstandskrig mod japansk aggression, samt grundlæggelsen af De forende Nationer, FN. I år er også det 60. jubilæumsår for Bandung-konferencen, og i år vil fuldstændiggørelsen af ASEAN-fællesskabet finde sted. Som sådan er det et vigtigt år at mindes, så vel som også et afgørende tidspunkt til at reflektere over fortiden og se fremad mod fremtiden.

I løbet af de forgangne 70 år har verden som aldrig før gennemlevet dybtgående forandringer, som har ændret menneskehedens skæbne. Nu, hvor den globale kolonialismes og den kolde krigs dage for længst er forbi, er lande i stigende grad indbyrdes forbundet og afhængige. Fred, udvikling og win-win-samarbejde er blevet den herskende trend i vor tid.

Vi har kun den samme planet, og lande deler den samme verden. For at have det godt, kan Asien og verden ikke undvære hinanden. Konfronteret med de hastigt skiftende, internationale og regionale landskaber, må vi se hele billedet, følge vor tids trend og i fællesskab bygge en

regional orden, der er mere favorabel for Asien og verden. Vi bør, gennem bestræbelser hen imod et sådant fællesskab for Asien, fremme et fællesskab baseret på fælles interesser for hele menneskeheden. Jeg ønsker at benytte denne lejlighed til at dele med jer min tanker om denne vision.

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi sikre, at alle lande respekterer hinanden og behandler hinanden som ligeværdige. Lande kan have forskellig størrelse, styrke eller udviklingsniveau, men de er alle ligeværdige medlemmer af det internationale samfund, med ligeværdige rettigheder med hensyn til at deltage i regionale og internationale anliggender. Vi bør i fællesskab drøfte spørgsmål, der angår os alle, og sammen søge en løsning. At være et stort land betyder at bære et større ansvar for regional, og global, fred og udvikling, i modsætning til at søge et større monopol over regionale og globale anliggender.

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi søge win-win-samarbejde og fælles udvikling ... Den gamle nulsums-tankegang må vige for en ny fremgangsmåde med win-win samarbejde for alle. Andres interesser og fælles udvikling må fremmes, samtidig med, at man forfølger sine egne interesser, og fælles udvikling må fremmes samtidig med, at man søger sin egen udvikling. Visionen om win-win-samarbejde gælder ikke kun for det økonomiske område, men også for det politiske, sikkerhedsmæssige og kulturelle område, og mange andre områder. Det gælder ikke blot for lande inden for regionen, men også for samarbejde med lande uden for regionen ...

Vi vil energisk fremme et system med regionalt, finansielt samarbejde, udforske en platform for udveksling og samarbejde mellem asiatiske finansinstitutioner, og fremme en komplementerende og koordineret udvikling mellem Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og sådanne multilaterale finansielle institutioner som Asiatisk Udviklingsbank og Verdensbanken ...

Kina foreslår, at der udarbejdes planer med hensyn til at opbygge muligheden for forbindelser i Østasien og Asien som helhed for at fremme den fulde integration af infrastruktur, politik og institutioner og en fri bevægelighed af personalestaben ...

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi forfølge en fælles, omfattende, samarbejdende og bæredygtig sikkerhed. I verden af i dag betyder sikkerhed meget mere en tidligere, og dens implikationer går langt ud over en enkelt region eller tidsramme. Alle mulige faktorer kunne have indflydelse på et lands sikkerhed. I takt med, at alle lande deler en fælles bestemmelse og i stigende grad bliver gensidigt afhængige, kan intet land have garanti for sin egen sikkerhed uden de andre landes, eller den større verdens, sikkerhed. Den kolde krigs mentalitet bør virkelig kastes bort, og nye sikkerhedskoncepter næres i takt med, at vi udforsker en vej for Asien, der garanterer sikkerhed for alle, ved alle og af alle.

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi sikre en inkluderende [politik] og gensidig læring mellem civilisationerne. Historien har i det forgangne årtusind været vidne til, at antikke civilisationer er dukket frem og trivedes langs Den gule Flod og Yangtze-floden, floderne Indus, Ganges, Eufrat og Tigris, såvel som i Sydøstasien, og de har hver især føjet deres egen pragt til den menneskelige civilisations fremskridt. I dag har Asien stolt bevaret sin distinkte forskelligartethed og nærer stadig alle civilisationerne, de etniske grupper og religionerne i denne store, asiatiske familie.

Mencius, den store filosof i det gamle Kina, sagde, »Ting fødtes til at være forskellige«. Civilisationer er blot unikke, og ingen er den anden overlegen. Der må være mere udveksling og dialog mellem civilisationer og udviklingsmodeller, så hver af dem kan trække på den andens styrke, og alle kan trives og få fremgang gennem gensidig

læring og fælles udvikling. Lad os fremme udveksling mellem civilisationer for at bygge venskabsbroer for vore folk, fremme menneskelig udvikling og bevare fred i verden.

Kina foreslår, at der afholdes en konference for dialog mellem asiatiske civilisationer for at skabe en platform, på hvilken interaktion mellem de unge, folkegrupper, lokalsamfund og medierne kan fremmes, og for at danne et netværk af samarbejde mellem tænketanke, for således yderligere at bidrage til asiatiske folks rige, kulturelle liv og bidrage til et mere levende, regionalt samarbejde og en mere levende udvikling.

Den kinesiske økonomi er nu gået ind i en tilstand af ny normalitet. Den er i færd med at skifte gear, fra højhastigheds- til middel-til-højhastighedsvækst, fra en ekstensiv model, der lagde vægt på omfang og hastighed, til en mere intensiv model, der lægger vægt på kvalitet og effektivitet, og fra at være drevet af investering i produktionsfaktorer til at være drevet af innovation ... Det er rimeligt at sige, at den kinesiske økonomi er højst spændstig og har stort potentiale, hvilket giver os plads til at bruge en række politiske redskaber til at øve indflydelse. Når dette er sagt, vil Kina fortsat respondere til den nye trend og tage initiativer til at forme den nye norm til vores fordel ... Vi vil tage flere initiativer til at udløse folkets kreativitet og opfindsomhed, være mere effektive med hensyn til at bevare ligeværdighed og social retfærdighed, hæve folks levestandard og sikre, at Kinas økonomiske og sociale udvikling er både solid og stabil.

Det, Kina behøver mest, er et harmonisk og stabilt nationalt miljø og et fredeligt og roligt internationalt miljø. Uroligheder eller krig er i modstrid med det kinesiske folks fundamentale interesser. Den kinesiske nation elsker fred og har, fra gammel tid, højagtet sådanne filosofier som »harmonien er det mest værdifulde«, »fred og harmoni bør herske« og »alle mennesker under himmelen er brødre«. Kina har lidt under uroligheder og krig i mere end et århundrede i moderne tider,

og det kinesiske folk ville aldrig ønske at påføre andre lande eller folkeslag den samme tragedie ...

Nære naboer er bedre end fjerne slægtninge. Dette er en enkel sandhed, som det kinesiske folk lærte at kende i gamle tider. Det forklarer Kinas faste forpligtelse til at bygge venskab og partnerskab med sine naboer for at nære et venligt, sikkert og fremgangsrigt nabolag ...

I 2013 fremlagde jeg, under mit besøg i Kasakhstan og Indonesien, initiativet for opbygningen af et økonomisk Silkevejsbælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej. Initiativet med »Bæltet og Vejen«, der imødekommer Kinas udviklingsmæssige behov og de udviklingsmæssige behov hos landene langs ruterne og i regionen som helhed, vil tjene de relevante parters fælles interesser og besvare vor tids krav om regionalt og globalt samarbejde.

Med promoveringen af dette initiativ vil Kina følge princippet om udstrakt konsultation, fælles bidrag og fælles gavn. Udviklingsprogrammerne vil blive åbne og inkluderende, ikke ekskluderende. Det vil blive et virkeligt kor, der omfatter alle lande langs ruterne, ikke en enegang kun for Kina. Udviklingen af Bæltet og Vejen skal ikke erstatte eksisterende mekanismer eller initiativer for regionalt samarbejde. Tværtimod, vi vil bygge på det eksisterende grundlag for at hjælpe lande til bringe deres udviklingsstrategier ind i gensidig overenskomst og skabe en komplementerende situation ... Både »Bæltet og Vejen« og AIIB er åbne initiativer. Vi indbyder alle lande langs ruten og i Asien, såvel som også alle vore venner og partnere i hele verden, til at tage aktivt del i disse bestræbelser.

Initiativet til »Bæltet og Vejen« skal ikke opfattes som retorik. Det repræsenterer virkeligt arbejde, der kan ses og føles at bringe virkelig gavn til landene i regionen. Takket være relevante parters samlede indsats, er visionen og handleplanen for initiativet blevet udviklet. Betydeligt

fremskridt er blevet gjort med etableringen af AIIB. Silkevejsfonden er blevet lanceret, og konstruktioner på flere af projekterne for infrastrukturforbindelser går fremad. Denne tidlige høst har virkelig peget fremad mod de brede udsigter, som initiativet med »Bæltet og Vejen« vil bringe.

Kære Venner,

Fredens sag og udviklingen af menneskedens sag er lige så ophøjet, som den er udfordrende. Farten, der ligger foran os, vil ikke blive sejlads i smult vande, og succes kommer måske ikke let. Uanset, hvor lang og vanskelig, rejsen måtte være, så vil de, der arbejder sammen og aldrig giver op, slutteligt sejre. Det er min overbevisning, at så længe, vi holder fast ved vore mål og gør en stor indsats, vil vi i fællesskab skabe et samfund baseret på vor fælles bestemmelse og indvarsle en ny fremtid for Asien.«

Endnu en af USA's allierede, Israel, går med i AIIB

Onsdag, 1. april, 2015 – Selv om Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbanks optagelsesparagraffer blev udfærdiget i Almaty, Kasakhstan, indsender stadig flere nationer deres ansøgning om optagelse i AIIB. Den seneste er Israel, der ansøger om at blive den 47. medlemsstat. Obamaregeringen har lige fra begyndelsen gjort ophævelser mod dannelsen af AIIB og gjort sit bedste for at forhindre sine allierede i at tilslutte sig denne finansielle institution, ledet af Kina. Disintegrationen af det vestligt-ledede finanssystem, samt de større udviklingslandes voksende tyngde, anført af Kina, fik imidlertid Obamas transatlantiske allierede til at tilslutte

sig AIIB i stimer, til ydmygelse for Washington.

I en artikel i Xinhua i dag sagde Zhang Zhonghai, at det hastigt voksende antal lande, der ansøger om at blive grundlæggende medlemmer af AIIB, bør ses som bevis på Kinas voksende, internationale indflydelse. »Hvis der er et budskab at høste fra antallet af ansøgere, så er det, at verden på fornuftig vis har stemt for en mere inkluderende, afbalanceret og gensidigt gavnlig, international, økonomisk orden«, sagde Zhang.

Med en påpegning af Verdensbanken-IMF-duoens fiasko sagde Zhang, at Kina havde foreslået oprettelsen af AIIB for at finansiere massive infrastrukturprojekter i Asien og imødegå det voksende krav om en mere inkluderende og afbalanceret, international, finansiel orden.

Zhang videregav et ord til formaning om, at, på trods af AIIB's populære modtagelse, så kan udviklingen af en ny, global, økonomisk og finansiel orden ikke forventes at forløbe glat.

»Nedsættelse af standarder, lovbestemmelser og risikomanagement vil teste de store andelshaveres vilje og visdom til at afbalancere magt, koordinere interesser og søge vækst«, sagde han.

Taiwan anmoder om medlemskab af AIIB

31. mrs. 2015 – Taiwan vil anmode om medlemskab af Asiatisk

Infrastruktur-Investeringsbank, sagde præsidentens kontor og tilføjede, at Taiwans regering internt har drøftet en tilslutning til AIIB siden januar måned.

Regeringsfolk, inklusive direktøren for centralbanken og finansministeren, har i de seneste uger støttet initiativet og sagt, at det ville fremme øens internationale profil og økonomiske udvikling i takt med, at Taiwans erhvervsliv drager fordel af en øget infrastrukturinvestering i regionen.

På sidelinjen af Boao Forum for Asien i Kinas Hainan-provins i sidste uge gav Vincent Siew, Taiwans tidligere vicepræsident, udtryk for øens intention om at tilslutte sig AIIB under et møde bag lukkede døre med den kinesiske præsident Xi Jinping, iflg. en rapport den 29. marts fra det officielle kinesiske nyhedsagentur. Chen Deming, Kinas topforhandler med Taiwan, sagde til reportere i Boao, at Beijing »ikke ser vanskeligheder« i Taiwans tilslutning til institutionen.

Taiwan deltager i internationale sportskonkurrencer som kinesisk »Taipei« og tilsluttede sig World Trade Organization, WTO, som, »det separate toldområde Taiwan, Penghu, Kinmen og Matsu«. Det præsidentielle kontor sagde, at Taiwans regering endnu ikke har besluttet, under hvilket navn Taiwan vil tilslutte sig den nye bank.

AIIB: Island tilslutter sig på sidste dag

Onsdag, 1. april 2015 – Med Island har alle de nordiske lande nu besluttet at ansøge om optagelse i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, som grundlæggende medlemmer, rapporterer vores kontakt på Island. Beslutningen blev truffet

på et møde i regeringen på den sidste dag, 31. marts, for ansøgning. Både regeringens pressemeddelelse og de tre artikler om beslutningen er på islandsk. Ifølge en google-oversættelse siger regeringens pressemeddelelse: »Regeringen mener, at et medlemskab af Banken yderlige vil styrke relationerne mellem Island og de asiatiske lande.«

Betydningen af beslutningen er, at Island, med sin dybtgående republikanske ånd mht. modstand mod de globale bankinteresser, er Kinas tætteste allierede blandt de nordiske lande. Samarbejde mellem Kina og Island er etableret inden for felter som handel, geotermisk energi, økonomi, samfundsudvikling, videnskab og teknologi, samt arktisk forskning. Det kinesiske statslige olieselskab, CNOOC, har fået licens til at foretage udforskning af olie og gas i Dreki-regionen, der ligger mellem den nordatlantiske nation og øen Jan Mayen (Norge). Både Island og Norge er dedikeret til udviklingen af den Nordlige Søvej til Stillehavet. Det betyder, at dette projekt, der har fået tilnavnet Den nordlige Silkevej, har mulighed for at blive inkluderet i AIIB's agenda.

<http://www.visir.is/rikisstjornin-vill-ad-island-verdi-stofnad-ili-ad-fjarfestingabanka-fyrir-asiu/article/2015150339774>

<http://www.dv.is/frettir/2015/3/31/island-oskar-eftir-adild-ad-nyjum-fjarfestingabanka-asiu/>

http://www.mbl.is/frettir/innlent/2015/03/31/gerist_stofnadili_ad_nyjum_bank/

Fire nordiske lande nu ansøgt om tilslutning til AIIB som grundlæggende medlemmer

31. marts 2015 – I kølvandet på Danmarks ansøgning om at blive grundlæggende medlem af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) den 29. marts fulgte Sverige og Finland den 30. marts efter; i morges ansøgte Norge ligeledes om optagelse, blot få timer før fristens udløb. Tallet er nu oppe på 46 lande, der har ansøgt om optagelse i AIIB, inklusive de fire nordiske lande, samt Taiwan og Kirgisistan, der også var blandt de sidste til at melde sig.

Den svenske finansminister Magdalena Andersson meddelte beslutningen under en pressekonference holdt for den besøgende OECD generalsekretær Angel Gurría. Ministeren sagde, iflg. en minimalistisk notits i *Svenska Dagbladet*, at »det er godt for Sverige og svensk eksportindustri at være medlem ... Hvis man går med som grundlæggende medlem, har man større mulighed for at få indflydelse, f.eks. for at sikre, at investeringer er bæredygtige«, sagde hun.

Denne redegørelse og lignende små notitser i *Dagens Nyheter*, det største nyhedsagentur *TT* og en enkelt meddelelse i Sveriges statsfjernsyns nyheder i går aftes, er første gang, at regeringen eller et svensk medie har nævnt AIIB, til trods for en spærreild af meddelelser fra LaRouche-bevægelsen i Sverige i løbet af de seneste to uger.

Erklæringen fra det finske Finansministerium var meget kort:

»Finland har til hensigt at deltage i forhandlinger om grundlæggelsen af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). AIIB er en ny, multilateral investeringsbank, der fokuserer på promovering af infrastrukturinvesteringer i Asien. Størstedelen af kapitalen kommer fra Asien.«

Erklæringen fra den norske regering, citeret af *Reuters* her til morgen, siger: »Norge er en betydelig bidragsyder til den globale indsats for udvikling, og ønsker at tilslutte sig lande fra Asien og andre dele af verden for at videreudvikle AIIB's struktur og mission ... 'Vi håber, lanceringen af AIIB vil føre til en reduktion af svælget i finansiering af infrastruktur'«, sagde udenrigsminister Børge Brende i samme erklæring.

Blandt den øvrige, sparsomme dækning af AIIB i Skandinavien dækkede *Reuters* Taiwans ansøgning, der ligeledes blev indgivet i den sidste time, og som inkluderede en skose til USA: »Taiwan søgte at tilslutte sig den foreslåede udviklingsbank på trods af et historisk modsætningsforhold og manglende formelle, diplomatiske forbindelser mellem øen og Kina ... Banken ses som et betydeligt tilbageslag for USA's indsats for at udvide sin indflydelse i det asiatiske Stillehavsområde og afbalancere Kinas voksende, finansielle tyngde og hævde.«

Foto: Fire af de ialt fem nordiske lande har nu ansøgt om tilslutning til AIIB som grundlæggende medlem, idet Island er det femte nordiske land.

Overblik over præsentation af Kinas Silkevejspolitik "Et Bælte, En Vej" under Boao Forum for Asien konference

China Presents Action Plan for 'One Belt, One Road'

March 30 (EIRNS) – This year's Boao Forum for Asia (BFA) became a central focus for China's mobilization around the "One Belt, One Road" project for Asia and the world. In his speech on March 28th, President Xi Jinping had traced the development of the Asia-Pacific region during the last 70 years from the end of the Anti-Fascist War and the founding of the United Nations, to the historic Bandung conference 60 years ago, where Chinese leader Zhou Enlai and India's Jawaharlal Nehru had laid out the Five Principles of Peaceful Coexistence, including non-interference in the internal affairs of other nations. "This year we will witness the completion of the ASEAN Community," Xi Said. With the development of the two new Silk Road projects, China hopes to create by 2020 an East Asian Economic Partnership. Boao drew 48 nations this year with a much greater participation of world leaders, attracted by the vision of the New Silk Road. Most significantly, China used the opportunity to present a broad and detailed program of how they envision the development of their "One Belt, One Road."

As they did so, the number of countries applying to be founding members of the Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB) rose to 45, with Sweden and Egypt being among those announcing themselves today. Among major economies remaining outside, are {only} the United States, Canada, and Japan. One investment group in China estimated that the AIIB's \$100 billion capital, "properly borrowed against" with bond issuances, could provide \$1.3 trillion in financing.

"This is the development we have been pushing for," Lyndon LaRouche noted today, "which Helga and I have been pursuing for a long time." He characterized it as "far, far greater than a Marshall Plan."

The "Action Plan" is a grandiose vision of trade and development which makes the stalemated PNAC imperial vision of the Trans-Pacific Partnership (TPP) pale in comparison. And the

principles of the "One Belt, One Road" laid out in Xi's speech —

where the underlying principle is the mutual respect shown to each country's core interests and choice of development paths —

contrast starkly with the imperial unipolar world that lies at the basis of the TPP notion.

Entitled "Visions and Actions on Jointly Building Belt and Road," the document, issued on March 28, detailed the various aspects of the envisioned process, involving economy, finance, culture and security. The "framework" of the project includes linking Asia, Europe and Africa by means of the Silk Road Economic Belt through China, Central Asia, Russia and Europe, a

link through Central Asia and West Asia to the Persian Gulf and

the Mediterranean, and a sea-land corridor linking China with Southeast Asia, South Asia and the Indian Ocean, and through

the

South China Sea to the South Pacific. Further corridors will be

developed through China-Mongolia-Russia, China-Central Asia-West

Asia and China-Indochina Peninsula. There will also be a China-Pakistan Economic Corridor and a

Bangladesh-China-India-Myanmar Economic Corridor.

Economic priorities involve coordinating, enhancing and accelerating trade and transportation, eliminating obstacles on

the borders with regard to customs and multimodal transport, promoting connectivity of energy infrastructure, enhancing cooperation in oil and gas, in hydropower and in nuclear energy,

and collaboration among the nations in developing new industries,

setting up science centers and cross-border economic and investment zones.

The "Road and Belt" will also be supported through a number of new financial institutions, the action plan continues: the AIIB, the BRICS Bank, the Silk Road Fund. A financial arm will be

established in the Shanghai Cooperation Organization (SCO) and cooperation will be strengthened in the China-ASEAN Interbank Association and SCO Interbank Association. China will also allow

companies and financial institutions with good credit ratings to

issue renminbi bonds in China for their financing needs. They will also create a regional financial risk early-warning system,

and create an exchange and cooperation mechanism for addressing

cross-border risks and crisis.

The cultural exchanges are equally important with the promotion of student exchanges between the "Belt and Road"

countries promoting tourism along the Belt and Road as well as sports exchanges; cooperation in the area of medicine and in the

control of epidemics and other medical emergencies in the region

as well. Joint labs and research centers will be set up to promote innovation in science.

The report goes on to indicate the effects this will have in the continued “reform and opening up” policy in China, including

the development of the northwest region with Xian in the center

and the northeast region with a focal point in Harbin and corridors going north into Russia and Mongolia.

In addition there will be a development of a western corridor from the Yangtze Delta region along the Yangtze River to

Chongqing and to Chengdu, which has become a transportation hub

along the Central Asian Economic Belt. Such a Yangtze River Corridor would also include such inland cities as Changsha, Nanchang and Hefei, the site of the China Science and Technology

University and the Chinese fusion program. The action plan also

indicates accelerating cooperation between the upper and middle

reaches of the Yangtze and their counterparts along Russia’s Volga River. [wcj]

USA: Ingen pauser i angreb på Obamas afvisning af tilslutning til AIIB; Washingtons »stædighed«, når den er værst

29. mrs. 2015 – Der vises ingen nåde mod Barack Obama for hans afvisning af at acceptere Kinas invitation til at gå med i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). »Klodset diplomati«, »forkvaklet nulsums-tænkning«, og »Washingtons stædighed, når den er værst«, er blot nogle af de favoritbetegnelser, der kastes mod den amerikanske præsident for hans galskab.

En artikel i dag i *Japan Times* af Jeff Kingston, direktør for Asiatiske Studier ved Temple Universitet, Japan, er brutal og siger, at, med sin afvisning af at gå med i AIIB har Washington opført sig »med en stædighed, når den er værst« med sine angreb på Storbritanniens »konstante forekommenhed« over for Kina, og med sin selv-isolering samtidig med, at vestlige europæiske nationer, Sydkorea, Australien og andre lader USA tilbage i støvet.

AIIB, siger Kingston, er kommet til at symbolisere »Amerikas mareridt: behovet for at samarbejde med – afgjort ikke imødekomme – Kina som ligeværdige partnere«. Kina er i færd med »at sy Asien sammen« med sin finansiering, handel og infrastrukturprojekter og efterlader USA uden magt til at stemme op imod den ubønhørlige kinesiske rambuk«. Han påpeger det hykleriske i USA's argumenter om AIIB's gennemsækelighed, styrelse, demokrati osv., i betragtning af USA's egen »blakkede« fortid mht. disse spørgsmål, og USA's støtte til »et slyngelgalleri af tyranner på hvert eneste kontinent«.

»Det var ikke det værd at begynde et slagsmål med AIIB«, slutter Kingston, »og det var slet ikke et slagsmål, man havde en chance for at vinde ... Det ville være bedre for Washington at æde sin stolthed og springe om bord i AIIB og arbejde sammen med Kina. Det samme gælder Tokyo.«

I *The Asia Times* 28. marts med titlen »AIIB et moralsk skuespil for Indien« påpeger forfatteren M.K. Bhadrakumar den »vilde flugt af lande«, der ønsker at blive grundlæggende medlemmer af AIIB og erklærer, at »USA's 'Omdrejningspunkt Asien' (Asia Pivot) tydeligvis har problemer, store problemer, og uden dette 'omdrejningspunkt' er der usikkerhed omkring spørgsmålet om, hvordan en stadig udhuling af Amerikas position i Asien kan undgås ...« I, hvad han beskriver som den »nye støbform«, der er opstået, er også Obamas anti-kinesiske handelsaftale, Trans Pacific Partnership (TPP), i store problemer, som, siger forfatteren, er en »stor politisk fiasko for Obamaregeringen«. Kina sigter efter noget »langt større, langt mere dybtgående i omfang og mål ... Den kinesiske tænkning om AIIB har udviklet sig, og det er alt for simplistisk at anse det for at være en knibtang rettet mod hjertet af Bretton Woods-systemet eller være besjælet af en konkurrenceånd vendt mod Washington«. Kina ønsker ikke at ødelægge det eksisterende finanssystem, men ønsker snarere at have mere at skulle have sagt mht., hvordan det køres. Hvis det ikke sker, slutter forfatteren, »vil det gå sine egne veje«.

I *Sunday Telegraph* påpeger den faste klummeskriver Liam Halligan, at vestlige nationer ignorerede Obamas advarsler om, at den bedste måde at forme AIIB's standarder var at »holde sig udenfor«. I stedet gik Storbritannien trodsigt med og fik en latterlig, »stikkende« respons fra Washington, men blev dernæst efterfulgt af Frankrig, Italien og Tyskland, og »lod USA fremstå som isoleret«. Omfanget af de finansieringsenheder, der skabes for at finansiere infrastruktur, jernbaner og havne for at koble Kina sammen med Centralasien – »BRIKS-banken«, valutareservefonden, Shanghai

Samarbejdsorganisationens Udviklingsbank, Silkevejsfonden på 40 mia. dollar – tager vejret fra én, siger Halligan.

Foto: Obama i Det Hvide Hus

Danmark har tilsluttet sig AIIB; Australien gør sig klar med aftalememorandum

29. mrs. 2015 – Samtidig med, at det historiske Boao Forum for Asien fandt sted i den forløbne weekend, hilste den kinesiske regering Australiens og Danmarks ansøgning om tilslutning til AIIB »velkommen«, rapporterede *Xinhua*.

Med lovord til Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) som »en betydningsfuld og spændende udvikling i verdensordenen« meddelte den danske regering, gennem sit Udenrigsministerium, i en [pressemeddelelse](#) i går stolt: »Danmark ansøger om tilslutning til AIIB som det første, nordiske medlem«.

Samme dag meddelte den australske premierminister Tony Abbott, at Australien ville »indgå et aftalememorandum« om Australiens tilslutning som grundlæggende medlem, der af *Sydney Morning Herald* rapporteres som »Premierminister giver grønt lys til AIIB's 100 mia. dollar«.

Alt imens Abbotts udtalelser til pressen om beslutningen rapporteres som reserverede, så var den australske

finansministers bemærkninger entusiastiske, med udtalelser som »banken er det rigtige for Australien, og det er det rigtige for Australien at være en del af en multilateral bank, som kommer til at udstede lån til en pålydende værdi af et titals milliard dollar til vore naboer i regionen«. Hockey afviste også tanken om et brud med USA og forudsagde, at »sluttelig tror jeg, USA vil gå med« i AIIB.

Danmarks entusiasme var mærkbar i den erklæring, som Udenrigsministeriet udstedte.

»Det er en betydningsfuld og spændende udvikling i verdensordenen, at Kina nu etablerer Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Eftersom mange danske handelsinteresser, såvel som også interesser mht. samarbejde om udvikling, står på spil i AIIB, er der mange grunde til lige fra begyndelsen at være engageret i og få indflydelse på AIIB's investeringsbeslutninger«, sagde hr. Mogens Jensen, den danske minister for handel og udvikling.

Den danske ambassadør til Kina hr. Friis Arne Petersen blev også citeret for at sige: »Jeg er meget glad for, at vores regering har taget dette skridt. Jeg finder det både naturligt og logisk. I år fejrer Danmark og Kina vores 65. jubilæum for etableringen af diplomatiske forbindelser, og allerede i 2008 skrev de to lande under på et omfattende, strategisk partnerskab«.

Erklæringen sagde også, at den danske statsminister har besøgt Kina to gange i de forløbne to år og omtaler projekter, som de to lande har arbejdet på i fællesskab i Afrika.

Politisk orientering den 30. marts 2015: Danmark bliver medlem af AIIB, Asiatisk Infrastruktur- Investeringsbank! Video og lydfil

Med formand Tom Gillesberg

Video udlægges senere i dag, mandag.

AIIB: Sverige sejlet agterude af Danmark

Stockholm, EAP, 29. marts 2015 – Sverige er i færd med at blive sejlet agterude af Danmark, Schweiz, Østrig, Holland og Luxembourg, der alle har besluttet at blive grundlæggende medlemmer i den nye Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) sammen med store, europæiske lande som Storbritannien, Tyskland, Frankrig, Italien og Spanien. Et medlemskab i AIIB ville indebære et øget samarbejde mellem Sverige og Kina og de lande, der er i færd med at indføre en ny, økonomisk politik

for at løfte verden ud af fattigdom og med banebrydende teknologisatsninger løse store overlevelsesproblemer for menneskeheden. Et medlemskab i AIIB ville åbne store muligheder for svenske eksportforetagender for at være med i de planlagte, gigantiske infrastrukturprojekter i Asien. Kina satser stort på udviklingen af både den Nye Silkevej igennem Asien og den Maritime Silkevej syd om Asien.

Hidtil har den svenske regering, oppositionen og medierne været totalt tavse i AIIB-spørgsmålet til trods for, at statsminister Stefan Löfven netop har besøgt Kina. Som en af få vestlige ledere var Löfven inviteret til at deltage i den store, kinesiske økonomikonference, Boao Forum for Asien, på øen Hainan den 28. marts. I stedet for her at tilkendegive, at Sverige går med i AIIB, spildte Löfven sin tale der på at være fortaler for FN's kommende klimakonference til efteråret, dvs. et forsøg på at sabotere Kinas kæmpeindsats for at løfte en milliard mennesker ud af fattigdom.

Under den østrigske præsident Heinz Fischers besøg i Kina i de seneste dage, bestemte Østrig sig derimod til at gå med i AIIB, og den 28. marts bestemte også Danmark, Holland og Spanien sig for at gå med i AIIB. Sverige skal beslutte sig inden den 31. marts, som er sidste frist for at komme med som grundlæggende medlem af AIIB.

Videoptagelse af Schiller Instituttets konference i New

York 28. marts: New Dark Age or Renaissance? The BRICS Option: The Only Sure Way Out of World War III

Helga Zepp-LaRouches hovedtale starter ca. 25 min. inde i videoen.

En oversættelse af Helgas tale kommer senere på ugen.

Se invitationen til konferencen [her](#)

God fornøjelse.

Vi bringer her en dansk oversættelse af den meget åndrige invitationstekst. Noteapparat er tilføjet af redaktionen.

Download (PDF, Unknown)

Schiller Instituttet udsender Pressemeddelelse om AIIB

Schiller Instituttet www.schillerintitut.dk
Pressemeddelelse den 29. marts 2015 kl. 14.49

Information:

Michelle Rasmussen 51 30 14 54 / Tom Gillesberg 24 48 29 97

Schiller Instituttets formand Tom Gillesberg sendte den 23. marts 2015 følgende brev til flere ministre og Folketingsnævn om at gå med i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank inden tidsfristen for at blive et grundlæggende medlem den 31. marts udløber.

Nu har Danmark besluttet at ansøge om medlemskab.

Her er den originale engelske meddelelse fra den danske ambassade i Kina om Danmarks ansøgning om medlemskab i AIIB.

Her er Schiller Instituttets danske oversættelse.

Tom Gillesberg kan interviewes om baggrunden for AIIB, hvorfor det er i Danmarks interesse at være med, og hvordan verdens økonomiske og politiske arkitektur bliver ændret efter, at mange europæiske lande har besluttet at gå med.

I fredags talte Gillesberg på et offentligt mødet på Frederiksberg om, hvorfor Danmark burde gå med i AIIB og samarbejde med BRIKS-landene. Den anden taler på mødet var Jens Jørgen Nielsen, som talte om, hvorvidt vi er på vej til krig med Rusland.

Optagelserne fra mødet findes her. Tom Gillesbergs tale begynder 55 min. inde i 1.delen af videoen.

Schiller Instituttets åbent brev til regering og Folketing:

Danmark skal gå med i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB
Frederiksberg, den 23. marts 2015

Åbent brev til den danske regering og Folketinget

Følgende brev blev sendt til en række ministre og Folketingsudvalg:

I løbet af de seneste 10 dage har Storbritannien, Tyskland, Frankrig, Italien, Schweiz og Luxembourg tilmeldt sig som grundlæggende medlemmer af Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, sammen med 25-30 asiatiske lande. Der er nu kun en uge til, at fristen for, at lande kan tilmelde sig som grundlæggende medlemmer udløber den 31. marts 2015, så Danmark bør få sin ansøgning af sted hurtigt.

Mens den transatlantiske økonomi og finansverden synker stadig dybere ned i depressionen, har BRIKS og Asien med Kina i spidsen stået for et stadig tættere samarbejde om økonomisk vækst og udvikling. Kina spiller en voksende rolle som kreditkaber til store infrastrukturprojekter og har været drivkraften i etableringen af AIIB som et nøglested til at diskutere fælles projekter mange lande imellem. Er man med i AIIB som grundlæggende medlem, har man pludselig en fuld stemme i et af de vigtigste økonomiske fora, verden har i den kommende tid.

Danmark skal sørge for at komme om bord, inden skibet lægger fra kaj. Vi må inden for den næste uge gøre Storbritannien, Tyskland, Frankrig, Italien, Schweiz og Luxembourg selskab sammen med de mange asiatiske lande i AIIB. Vi kan jo så håbe, at USA beslutter sig for også at tage imod det gode tilbud, men det ville være tåbeligt at lade vores deltagelse være betinget af den amerikanske holdning.

Med Venlig Hilsen

Tom Gillesberg

Formand for Schiller Instituttet i Danmark

Yderligere seks nationer ansøger om tilslutning til AIIB

28. mrs. 2015 – Rusland, Brasilien, Danmark, Georgien, Holland og Spanien meddelte alle i går og i dag, at de vil tilslutte sig Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) som grundlæggende medlemmer, og den kinesiske regering byder dem velkommen om bord. Oven i det halve dusin europæiske lande, der allerede havde brudt med Obama om dette spørgsmål, ligner det, der nu sker, en lavine – en lavine, som USA burde gå med i, men det kan kun ske ved at fjerne Obama fra præsidentembedet.

Der er nu over 40 lande, der allerede har tilsluttet sig, eller ansøgt om at tilslutte sig, som grundlæggende medlemmer af AIIB.

Den russiske vicepremierminister Igor Shuvalov sagde til pressen på Boao Forum for Asien (BFA) i dag: »Jeg vil gerne informere jer om beslutningen om at gå med i AIIB«, som Putin har taget, rapporterer *RT*. »Vi er henrykte over at kunne optrappe samarbejdet inden for den Eurasiske Økonomiske Union (EØU) og Kina ... varernes og kapitalens frie bevægelighed bringer Europas og Asiens økonomier tættere sammen. Dette er sammenflettet med initiativet om Det Nye økonomiske Silkevejsbælte, som det kinesiske lederskab har lanceret«, sagde han.

RT rapporterede også, at Brasilien den 27. marts meddelte, at landet ville tilslutte sig AIIB. Præsident Dilma Rousseffs kontor meddelte i en kort erklæring: »Brasilien er meget interesseret i at deltage i dette initiativ.« Dette er meget betydningsfuldt, ikke kun, fordi Brasilien er et BRIKS-medlem, men fordi landet nu bliver den første nation på den vestlige halvkugle til at gå med i AIIB. Flere vil utvivlsomt følge efter.

Det var Spaniens vicepræsident Soraya Saenz de Santamaria, der meddelte Spaniens beslutning om at gå med i AIIB, et initiativ, som spansk erhvervsliv siges at se som et enormt potentiale.

Danske regeringsfolk meddelte oplagt deres beslutning. Kommuniqueet, der blev udsendt af handels- og udviklingsminister Mogens Jensen, kaldte Kinas etablering af AIIB for en betydningsfuld og spændende begivenhed for verdensordenen. Danmarks ambassadør til Kina, Friis Arne Petersen, sagde: »Jeg er meget glad for, at vores regering har taget dette skridt« og tilføjede, at, ved at gå med i AIIB, kan Danmark være med til at fjerne fattigdom i området.

Foto: Den russiske første-vicepremierminister Igor Shuvalov taler ved åbningsceremonien for Boao Forum for Asiens årlige 2015-konference i Boao i den kinesiske, sydlige Hainan-provins, den 28. marts 2015. Shuvalov sagde, at Rusland lørdag havde besluttet at gå med i AIIB

SÅ GIK DANMARK MED I AIIB!

Danmark anmoder om optagelse i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank som det første nordiske, grundlæggende medlem

Den 28. marts bekræftede Danmark, at landet har til hensigt at tilslutte sig Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) som grundlæggende medlem og hermed blive det første, nordiske land i denne internationale finansinstitution.

»Det er en betydningsfuld og spændende udvikling i verdensordenen, at Kina nu etablerer Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Eftersom mange danske handelsinteresser, såvel som også interesser mht. samarbejde om udvikling, står på spil i AIIB, er der mange grunde til lige fra begyndelsen at være engageret i og få indflydelse på AIIB's investeringsbeslutninger«, sagde hr. Mogens Jensen, den danske minister for handel og udvikling.

»Den danske regering har derfor i dag adviseret den kinesiske regering om, at Danmark er parat til at sidde blandt de grundlæggende medlemmer af AIIB for yderligere at diskutere etableringen af banken. Det er vigtigt, at den nye finansinstitution bekender sig til den internationale standard for udviklingsbanker, og at den vil støtte vore prioriteter inden for udviklingspolitik. Den endelige beslutning om Danmarks medlemskab vil blive truffet på et senere stadium, sammen med den præcise, danske finansielle støtte til bankens aktiviteter«, tilføjede hr. Jensen.

»Jeg er meget glad for, at vores regering har taget dette

skridt. Jeg finder det både naturligt og logisk. I år fejrer Danmark og Kina vores 65. jubilæum for etableringen af diplomatiske forbindelser, og allerede i 2008 skrev de to lande under på et omfattende, strategisk partnerskab«, sagde den danske ambassadør til Kina, hr. Arne Friis Petersen.

»Det er derfor også naturligt, at vi fortsætter denne linje med anmodningen om tilslutning til AIIB, så den økonomiske udvikling i Asien kan oppebæres, og vi kan hjælpe med fjernelse af fattigdom i området.«

»Der har været to statsbesøg mellem Danmark og Kina i løbet af de seneste to år, med tidligere præsident Hu Jintaos besøg i Danmark i 2012 og Hendes Majestæt Dronning Margrethe II's besøg i Kina i april 2014 efter invitation fra præsident Xi Jinping. Hertil kommer den danske statsministers besøg to gange i løbet af de seneste to år, og utallige kinesiske ledes besøg i Danmark«, tilføjede hr. Petersen.

Danmark har i mange år været en verdensleder med sin forpligtelse over for udviklingshjælp og -samarbejde. Forskellige danske regeringer har været dedikeret mht. udvikling af en win-win-relation med udviklingslande. Dette har resulteret i succesfulde udviklingsprojekter i Afrika, Asien og Sydamerika.

Danmark og Kina har tidligere arbejdet sammen om en række udviklingsprojekter, inklusive en aftale om et udviklingsprogram i FN-regi om fremme af overførsel af teknologi for vedvarende energi, der blev underskrevet i august 2014 mellem Kina, Ghana og Zambia. Projektet blev hovedsageligt finansieret af Danmark.

(Oversat fra pressemeddelelse fra Den danske Ambassade i Beijing, på hjemmesiden 'Danmark i Kina')

<http://kina.um.dk/en/about-us/press/press-releases/newsdisplay/page/?newsID=CE41C85C-8E7D-46A4-8743-D6CA6D507E8F>

Se også: [Schiller Institutet sender åbent brev til regering og Folketing: Danmark skal gå med i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank](#)

Foto: Den kinesiske præsident Xi Jinping og statsminister Helle Thorning-Schmidt, fra dennes besøg i Kina i september 2014.

Stor succes for fællesbegivenhed i København: Er vi på vej til atomkrig med Rusland? Eller til samarbejde med BRIKS-landene om økonomisk udvikling?

For English, see the bottom of the page.

København, den 28. marts 2015 – Henved 85 personer deltog i gårsdagens debatmøde, der blev arrangeret i fællesskab med

Russisk Selskab i Danmark og Schiller Instituttet, om spørgsmålet om krig eller samarbejde med Rusland og BRIKS-landene. Talerne ved mødet var:

Jens Jørgen Nielsen, journalist, Ruslandsekspert, foredragsholder og forfatter. Tidligere journalist for Politiken i Rusland, og forfatter til bogen: »På egne præmisser; Putin og det nye Rusland« (2013, forlaget Frydenlund).

Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet og LaRouche-bevægelsen i Danmark, og uafhængig Folketingskandidat.

De vigtigste elementer i Jens Jørgen Nielsens foredrag var:

1. Hvorfor vi muligvis står over for atomkrig pga. Vestens fejltagelser, inklusive udvidelsen af NATO og EU, planenerne om at opbygge et missilforsvarssystem rettet mod Rusland; samt resultaterne af kuppet i Ukraine, og
2. En af-dæmonisering af Putin ved at beskrive Ruslands bankerotte tilstand, som Putin arvede efter Jeltsins udplyndringspolitik, og Putins bestræbelser for at genrejse Rusland til atter at blive en stor nation, der ønskede at samarbejde med USA, EU og NATO, men som nu føler, at det må trække en streg.

Tom Gillesberg beskrev de enorme muligheder, som BRIKS-landenes lederskab præsenterer, de europæiske landes flugt for at tilslutte sig den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), samt Schiller Instituttets kampagne for at få Europa og USA til at samarbejde med BRIKS og opnå fred gennem udvikling.

Diskussionsperioden var meget spændende med spørgsmål og kommentarer fra tilhørerne, der blev besvaret af begge talere, og som skabte en virkelig god dialog mellem de forskellige synspunkter hos både talere og blandt tilhørerne.

Mødets betydning blev markant forstærket efter, at spørgsmålet

om atomkrig blev sat på dagsordenen i Danmark af erklæringer fra den russiske ambassadør til Danmark for en uge siden. I et interview erklærede han, at hvis Danmark aktivt tager del i missilforsvarssystemet, vil landets skibe blive mål for russiske atomstyrker. Faktisk ringede en af de nationale Tv-kanaler i Danmark til Schiller Instituttet på selve dagen for mødet for at sige, at de sandsynligvis ville sende en reporter for at lave et 10 minutters direkte indslag med interviews af de to talere, men umiddelbart før mødet skulle begynde, sendte de besked om, at det alligevel ikke var muligt for dem at komme.

Seks diplomater fra fire europæiske og asiatiske lande deltog i mødet, inklusive en ambassadør, henved 40 medlemmer eller venner af Schiller Instituttet, medlemmer og venner af Russisk Selskab, samt øvrige interesserede.

Schiller Instituttet i Danmark vil, i ånden fra Manhattanprojektet, nu begynde planlægningen af den næste, store begivenhed.

Flere detaljer om talernes indhold vil følge senere.

Se optagelserne fra Mødet Her

English:

VERY SUCCESSFUL JOINT EVENT IN COPENHAGEN: Are We Headed for Nuclear War with Russia, or Cooperation with the BRICS?

COPENHAGEN, March 28 – Around 85 people attended yesterday's debate meeting on the question of war or cooperation with Russia and the BRICS countries, which was arranged jointly by the Russian Community in Denmark, and the Schiller Institute.

The speakers were:

Jens Jørgen Nielsen, journalist, Russia expert, lecturer and

author. Former journalist for the Copenhagen newspaper {Politiken} in Russia, and author of the book, {Based on His Own Premises, Putin and the New Russia} (in Danish)

Tom Gillesberg, chairman of The Schiller Institute and the LaRouche movement in Denmark, and independent candidate for the Danish parliament.

The most important elements of Jens Jørgen Nielsen's speech were:

1. Why we are possibly facing nuclear war because of the mistakes of the West, including the expansion of NATO and the EU, the intention to build up a missile defense system directed against Russia; and the results of the coup in Ukraine, and
2. De-demonizing Putin by describing the bankrupt state of Russia which Putin inherited after the looting policy under Yeltsin, and his efforts to raise Russia up to be a great nation again which wanted to cooperate with the U.S., EU and NATO, but now feels that it has to draw the line.

Tom Gillesberg described the tremendous opportunities presented by the leadership of the BRICS countries, the flight of European countries to join the AIIB, and the campaign of the Schiller Institute to get Europe and the U.S. to cooperate with the BRICS and achieve peace through development.

The discussion period was very exciting with questions and comments from the audience addressed by both of the speakers, which made for an extremely good dialogue between the different vantage points of both the speakers and members of the audience.

The importance of the meeting was significantly heightened

after the question of nuclear war was put on the agenda in Denmark statements by the Russian ambassador to Denmark a week ago. He stated in an interview that if Denmark actively joined the missile defense system, its ships would be targets of the Russian nuclear forces. In fact, the one national TV news network had called in on the day of the meeting to say that they would probably send a reporter to make a 10-minute live interview with the speakers, but then, just before the start of the meeting, sent a message that they would not be able to come after all. There were six diplomats from four European and Asian countries in attendance, including one Ambassador, about 40 Schiller Institute members or friends, plus members and friends of the Russian Community group, and other interested people. The Schiller Institute in Denmark, following the Manhattan project spirit, will now commence planning for the next big event. More details on the content of the speeches will come later.

**AIIB-geledderne vokser
fortsat; Under Obama er USA**

efterladt i støvet

26. marts 2015 – Sydkorea og Tyrkiet vil tilslutte sig den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som Kina har taget initiativ til, meddelte de to landes finansministre i dag. Begge landene anmodede før deadline 31. marts for optagelse som grundlæggende medlem.

Nationer står nu i kø for at tilslutte sig Kinas frimodige initiativ for at hæve Asiens økonomisk produktive platform, og dermed den fysiske produktivitet på planeten som helhed, ved at skabe en ny institution, der er helliget finansieringen af Asiens enorme infrastrukturbehov og hermed ignorere præsident Barack Obamas Kejser Nero-diktat om, at AIIB skulle kvæles ved fødslen.

Den 23. marts informerede en talsmand for Canadas Finansministerium Bloomberg nyhedstjeneste om, at også denne nation «i øjeblikket undersøger initiativet», med henblik på mulig deltagelse. Hvis Canada beslutter at tilslutte sig, vil det efterlade USA og Japan som de eneste medlemmer af G7-nationerne, der stadig står udenfor og jamrer.

Præsidenten for den Asiatiske Udviklingsbank Takehiko Nakao bemærkede den 25. marts, at hans institution har til hensigt at samarbejde med AIIB, når denne først formelt starter op. »Det ville være umuligt at være fjendtlig. Der er mange lande, der har finansiering behov, og det er naturligt, at vi vil samarbejde. Det vil være til gavn for det internationale samfund, regionen og Japan.«

Sydkorea havde været udsat for de værste stød i forbindelse med tunge trusler fra Obamaregeringen om ikke at gå med, men da først de store, europæiske nationer brød ud af Obamas geledder i sidste uge, gav det Sydkorea et åndehul til at hævde sine interesser. Erklæringen fra Finansministeriet i dag specificerede, at beslutningen om at tilslutte sig var truffet

med henblik på landets bedste interesse. Som landets førende nyhedsagentur, Yonhap, bemærkede, så er Kina Sydkoreas største handelspartner og overgår USA, og er hovedbestemmelsesstedet for forretningsinvesteringer.